

**СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ "СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ"
Ф И Л О С О Ф С К И Ф А К У Л Т Е Т
К а т е д р а Ф и л о с о ф и я**

**Докторант:
Фабиан Акоста Санчес**

**ИНКОРПОРАТИВНАТА ИКОНОМИКА: ДЕМОКРАЦИЯ, ВОЙНА И
ОЛИГАРХИЯ**

А В Т О Р Е Ф Е Р А Т

**на дисертация за получаване на образователна и научна степен „доктор
по философия“**

Научен ръководител: Професор Мария Димитрова

**Дисертационният труд е обсъден и одобрен за защита на заседание на
Катедра Философия към Философски Факултет на СУ „Св. Климент
Охридски“, проведено на 06.07.2020 година**

**Дисертационният труд е в обем 181 страници и се състои от увод, т.е.
въстъпителна част, две главни части, две отклонения, три scholius,
библиография. Библиографията съдържа 104 заглавия на български,
руски, английски, френски, италиански, португалски и испански езици.**

Съдържание на автореферата

- 1. Съдържание на дисертационния труд**
- 2. Критическо и творческо ядро на изследването**
- 3. Основен подход**
- 4. Кратко изложение. Приноси моменти на изследването**

5. Библиография
6. Публикации по темата на дисертацията

Съдържание

0. ВСТЪПИТЕЛНА ЧАСТ

0.1 Битието на войната

0.2 Прагматиката на войната

0.3 Олигархия

Scholius 1

ПЪРВА ЧАСТ: ИНКОРПОРАТИВНАТА ИКОНОМИКА

1.1 Живото тяло / политическите страсти

1.1.1 Познание и сетивност

1.1.2 Телесност / страсти

1.1.3 Тяло

1.2 Чувствителни формации

1.2.1 Обърканото тяло

1.2.2 Озадачено тяло / озадаченост-несигурност

1.2.3 Безсилно тяло / импотентност-носталгичност

1.2.4 Тяло в шок / възмущение

Scholius 2

1.3 Първо отклонение

1.3.1 Колониализъм, постоксидентализъм и политика

ВТОРА ЧАСТ: ПОЛИТИЧЕСКАТА ПРОДУКЦИЯ

2.1 "Телесната функция" на политическата икономика

2.1.1 Полиойкос

2.1.2 Политическата икономия на управлението, биополитиката

2.1.3 Човешкият капитал

2.1.4 Homo economicus

Scholius 3

2.2 Второ отклонение

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Критическо и творческо ядро на изследването

За дадена политическа активност трябва да се обобщава, тоест да се философства, по съвсем различен начин от досегашните. Тази активност се проявява ясно в многообразни дейности на съпротива - въпреки че най-често в нея отсъства совата на Минерва, т.е. не присъства самата философия.

Тази докторска дисертация разработва философия, подкрепяща практиките на праксополога. В днешно време правенето на философия е наложително, макар че е трудно осъществима задача, имайки предвид интелектуалната субективна инертност. Философите са удавени в тъй наречения академичен хабитус. А също поради разлагането на критическия интелектуализъм, създаден като култура, поддържана от образователни и държавни политически проекти, мислени през ключа на държавата на благоденствието или социалната държава. В такъв смисъл осъществихме сложна изследователска работа, която става видима през изложението на дисертацията, разделена в три части, две отклонения и три scholius.

В първата, въстъпителната част, са представени два основни философско-политически въпроса, които се отнасят до съвременната криза на демокрацията - въпроса за войната и въпроса за олигархията; още две допълнителни части са посветени на инкорпоративната икономика и производството на политиката; едно първо отклонение се отнася до постколониалната мисъл, по-специално до идеята на Енрике Дюсел за трансмодерността и представата за постоксидентализма, разработена от Валтер Миньолю; и второ отклонение, посветено на това как да се мисли въпроса за индустриализацията като исторически съвременен феномен, който се разгръща напълно през последните два века. Последният се

разглежда като процес на субсубмиране на човешките сетива в логиката на политическата икономия на капиталистическия обмен и неговия превод в чисто утилитарни форми (използвайки приноса на мисълта на Пиер Клосовски). И най-накрая, трите схолии са като възли от синтез на мисълта, където се разсъждава за въпросите, свързани с потенциала на изложената философия.

2. Основен подход

В настоящата дисертация действахме чрез сечения - тематични, проблематични и новосъздавани, според нуждите на изложението на философията, която се опитваме да сътворим.

Първият проблем (въпреки че самите проблеми не вървят в последователен ред) е изложен само с цел да се постигне яснота в мъглявата ситуация на съвременността или за да се открие възможността за демократична политическа форма в нея. Две теми *par excellence* допринасят за изясняване на политическата онтология на съвременната демокрация: въпросът за войната и въпросът за олигархията. Интензифицирани като актуални моменти на политиката, те позволяват да бъдат изяснени в замяна на всяка правителствена практика, която е демократизирана по необходимост чрез посредничество на интереси. Сътворяването на нова философия с оглед на този първи проблем се основава на теория на действието, която се нарича праксопология, за разлика от методологическия индивидуализъм, чиято теория за неговото политическо действие е наречена праксеология.

Вторият проблем е кризата на относителната автономия на икономиката и политиката. Тя задушават ценностите на гражданството, което е в раздор с държавата. Състоянието на междуолигархичния спор разрушава в по-голяма или по-малка степен успешните граждански общества. Отгук и темата за съвременното производство на политиката, на индивидуализирани и транс-индивидуални субекти, за изчезването дори на потребителната стойност на вещите, както и темата за биополитическото смазване на човешката чувствителност. Творческата част на предложената философия е продиктувана от идеята за инкорпоративната икономика с нейните нови определения на тялото, преосмислянето на теорията за политическите чувства, идеята за възплъщението/корпорификацията на обществено-политически формации дори в сетивността.

Третият проблем е невидимата първоначална де-централност на геомодерностите, по-специално на иберо-американската модерност с проявите си на колониализъм, справедливи войни и плътна олигархизация на политиката. Отгук произтичат темите като постколониалната мисъл и постоксидентализъм. Творческата част на този проблем се концентрира в

идеята за философско действие и за социална наука в ключа на трансмодерността и постоксидентализма.

И накрая, възниква въпросът как да познаем тази многообразна плътност на сегашните глобализирани общества, представени от най различни прояви на човечеството, чрез изработване на теория за възприятието, афектите и чувствата.

3. Кратко изложение на дисертационен труд. Приносни моменти на изследването.

0. ВСТЪПИТЕЛНА ЧАСТ

Действието на мисленето е нещо повече от абстрактно моделиране на господстващи мисловни форми, нещо повече от функционализирането му според всеобщи стандарти. То е нещо повече от академичните процеси, подчинени на редакционни норми в затворени и самореферентни системи за качество и заслуги, които са меритократични и без особен принос за развитието. Тъй като такива доминиращи форми на мисленето владеят цели епистемологични континенти и познавателни диспозиции, те са установени така, че да управляват познанието. Те са неспособни да признават непознати и считани за по-нисши познавателни светове, а установената им форма на мислене притиска при всяка възможност и по всякакви начини новото, макар и вече да са достигнали до един труден за преодоляване провал.¹

Животът вече не е същият; той е дълбоко разстроен. Категориите ред и съпротива са се озовали в среда, в която са атрофирали или са се превърнали в акселерати.

Войната се върна в уж цивилизования свят, като вътрешна война с ниска интензивност² (като битка срещу жените и младите хора, срещу бедните и

¹ В същия смисъл като забележка номер едно този проблем се обсъжда нашироко в литературата. Вижте например: Кристиан Кандия Баеза, «Философия, идентичност и политическа мисъл в Латинска Америка», Полис [Онлайн], 18 | 2007 г., публикувана на 23 юли 2012 г., достъп 15 май 2019 г. URL адрес: <http://journals.openedition.org/polis/4054>; Серна, Е. (1). *Философия в историята на Латинска Америка*. Въпроси на философията, (15). <https://doi.org/10.19053/01235095.2109>; Фиелбаум, Алехандро. „Философия преди кризата. Алехандро Корн и университетската реформа на хуманитарните науки “. Изследвания по философия № 56 (2017), Университет в Антиокия: 26-48 .; Дюсел, Е. (1993). *Европа, модерност и евроцентризъм*. Списание за богословска култура, 4, 69-81. Дюсел, Е. и Вале-Орелана, Д. (2018). *Критика от Латинска Америка: философия, политика и модерност*. Плеяда (Сантяго), 21, 163-181.

² Вж, Rodríguez, Fabiana. *Nuevos tipos de guerra: lecciones a considerar, guerra justa, asimétrica, preventiva y de baja intensidad*. Si Somos Americanos, Revista de Estudios Transfronterizos, vol. VIII, núm. 2, 2006, pp. 135-157 Universidad Arturo Prat Santiago, Chile.

изключените, срещу чужденците и мигрантите, срещу метисите и индианците, срещу чернокожите, ромите и нехристияните. В дълбочината на днешните цивилизационни порядки кипи една безкрайна войнственост, която вече не може да бъде маскирана и фиксирана като постоянното спокойствие на системата, на държавата и нейните демократични или либерални форми. Може би тази войнственост съвсем не се е завърнала, а е присъствала винаги в задния план на историческите времена, винаги е била с нас по многобройни и неподозирани начини.

Демокрацията става все по странна сред плутократически страсти от всякакъв вид и се разширява само като предтекст, като илюзия за такъв вид ред, който все още не е добре дефиниран.³

Преживяваме епохата на болка от войната, на политически, войнствен стрес и взаимозаменяемост на трагичните чувства⁴.

Олигархията, която е политическа категория, изгубена в задния план на историческите времена, известна още и като централно понятие в гръцката антична политическа литература, днес възкръсва с непозната сила. Тя разкрива последната тайна на западната либерална демокрация. Неотдавнашната, но вече изчезнала, борба между двете световни системи, е освободила социалното пространство за олигархичната хегемония. Възкръсването на олигархията като могъща сила се осъществява отвъд пейоративния смисъл, който ѝ бе придаден в модерността. По този начин това, което политическата теория е пренебрегнала спрямо олигархическата форма по време именно на модерността, днес се възвръща с необичаен и изненадващ импулс⁵.

0.1 Битието на войната

Войната управлява всяка проява на живота. Градските общества са се превърнали в паникьосани градове, така че „... утре Министерството на страха ще доминира от върха на своите спътници и параболични антени над Министерството на войната, вече станало излишно, със своите армии в процес на напреднало разлагане“.⁶

³ Вж. Brown, Wendy: *El pueblo sin atributos: la secreta revolución del neoliberalismo*, Barcelona, Malpaso, 2016, 313 pp.

⁴ M. BENASAYAG - NASACHMIT, *Les passions tristes. Suffrance psychique et crise sociale*, La Découverte, Paris, 2003.

⁵ Вж. <https://www.youtube.com/watch?v=53CloLTY8qA>.

За различните значения на олигархията и тяхната възможна актуализация вижте: Breaugh, Martin. *Uma democracia da minoria? Pistas para uma enquete sobre a oligarquia hoje*. *Polietica*. São Paulo, v. 2, n. 1, pp. 199-224, 2014.

⁶ VIRILIO, Paul. *Ciudad Pánico. El afuera comienza aquí*. Libros del Zorzal, Buenos Aires, 2006, 140 páginas.

Фуко отбелязва, че войната е станала постоянна характеристика на обществените отношения. Тя е заговор и тайна на институциите и системите на властта. Така съществува една обща икономика на оръжията, икономика на въоръжени и невъоръжени хора в една държава с всичките произтичащи институционални и икономически последици, една истинска матрица на историческия дискурс. Войната е противоположна на истината, в която „... философията или правото искат да повярваме“. Подобна истина не започва там, където спира насилието, а „напротив, само когато благородството започна да води политическата си война едновременно срещу третата държава и против монархията, може да се установи във войната нещо подобно на познатия днес исторически дискурс, мислещ историята като война.“⁷

Войната става по самата си сила и присъствие в живота обща съдба, но и общ начин за анализ на обществото, по-точно на политически консолидираното общество.

Всъщност трябва да се вземе предвид войнствеността на желанието (*bellum* на латински), взело предвид обструкцията на притежанието, на подчинението. Макар че държавата е машина, то силата на желанието, която тя съдържа, може да се превърне в насилие на желанието да се притежава, да се подчинява човешкия живот. Войната е изпълнена с желания и страсти. И тъй, войната е преди всичко животът на войната, *bios bellum*, война срещу живота.

0.2 Прагматиката на войната

Човекът е бил на тази амазонска земя още преди 19.500 години и тогава е започнала първата война. Знаем, че войната не е прекъсвала от времето, когато испанските колонизаторски войски са стъпили на южноамериканска почва през 16-ти век. Но също така знаем, че индианските племена са воювали помежду си непрестанно.

През модерността топологията на такъв вид война, която разбираме само като живия сблъсък на войски, на въоръжени хора, се развива във военното поле на международните отношения или между националните държави.

Човешката нищета на войната се вижда в стотиците милиони загинали, безбройните изчезнали, неизброимите жертви сред бедните, селяните, малцинствата. Женското тяло присъства като привилегирован театър на насилието и смъртта⁸. Младежта е преследвана и измъчвана. Цялата тази унищожителна прагматика на войната притежава дори и теория. Ние

⁷ Фуко, М., *Трябва да защитаваме обществото*. Цикъл лекции в Колеж дьо Франс (1975-1976), София: ИК „ЛИК“. 2003., с 156.

⁸ Вж, Segato, Laura Rita. *Las nuevas formas de la guerra y el cuerpo de las mujeres*, 1a. edición Puebla: Pez en el árbol, 2014. P 16.

обитаваме не само паникьосани градове, но и изживяваме един сценарий на *педагогиката на жестокостта*.⁹

Ако се е случило престъпление срещу човешката природа, то според властите трябва да се воюва: това е произходът на *bellum justum*.

В историята на философията това понятие е било определяно от Тома Аквински и други преди всичко средновековни автори.¹⁰

В известен смисъл може да се каже, че към днешна дата средновековната разлика между *jus ad bellum* и *jus in bello* се е завърнала. Подобно на нея е американското събитие, направено от късната испанска схоластика през 1538-1539 г.¹¹, което е първото ѝ „актуализиране“ с вкуса на възникващата европейска модерност и гигантски мащаб.

Накратко, законодателството започва да разглежда войната в следните постановки: 1) като възможно средство за справедливост; 2) като прерогатив на суверенитета; 3) като престъпление. Няма съмнение, че фазата на основаването на модерната държава съвпада с появата на международното положение като средище на анархията и на постоянни и необходими конфликти.¹²

Така ние се изправяме пред индустриален, но и корпоративен, дигитален и глобален характер на войната. Една планетарно отприщена сила на инкорпоративните формации, на появяващ се глобален господстващ режим.

Възможността за демокрация днес е помрачена и заплашена от ендемичното състояние на световна война. По традиция войната винаги е била несъвместима с демокрацията - демокрацията се прекратява по време на война и властта бива временно възложена на силна централна власт, която да се изправи срещу кризата. Плътноста на нерегулираните олигархични проявления прекратява демокрацията чрез войната.

Войната е уж структурно и универсално битие на обществото и политиката; да откриваш потенциала ѝ, който се проявява и укрива, като това, което политологическата литература нарича „постоянна изключителност“, да се преодолява нейното състояние на хибернация, невъзможността да бъде видяна, поради нечувствителност към нея.

⁹ Ibidem.

¹⁰ *Suma Teológica de Santo Tomás de Aquino*, trad. de Francisco Barbado Viejo, Madrid, Universidad de Salamanca, MCMLIX, t. VII, Biblioteca de Autores Cristianos, p. 1075.

¹¹ Вж, DE VITORIA, Francisco, *Reelecciones del estado, de los indios y del derecho de la guerra*, México, Porrúa, 1996.

¹² Hart, M., y Negri, A. (2005). *Imperio*. Buenos Aires: Paidós. p 11.

0.3 Олигархия

Обещанието за общество без олигархии, без елит, без привилегии и с пълна прозрачност, в крайна сметка, както е казал философът¹³, е неизпълненото обещание на модерността. До такава степен, че идеята за олигархия е преобразена в неизменна категория. Елитът изгражда комплекс от структурални политически теории за политическата система на модерността.

Новото олигархично общество днес прониква в най-интимната тъкан на човека чрез двете си най-значителни фигури: 1) като елитно-бюрократични форми на владение и 2) богатска власт, изграждайки система на пълен контрол и регулация над живота. Ето защо разпространението на фашизма в дясно, но също и в ляво, изглежда обяснимо.

Аристотел казва: „... Там, където хората управляват поради богатството си, устройството неизбежно е олигархия“¹⁴. Според аристотеловото разграничение между чисти форми и покварени политически форми, олигархията като управление на богатите, е покварена форма на аристокрация. Последната е управлението от най-добрите като цял. В гръцкия политически език терминът „олигархия“ се използва със значение, включващо негативна оценка.

Поради силния си негативен смисъл терминът „олигархия“ има, и все още има, в политическия език по-скоро полемична, отколкото илюстративна функция.

Аристотел създава една сложна теория на политическите форми или формите на управление на Полиса: „... разграничихме три правилни устройства – царска власт, аристокрация и полития. три отклонения от тях – от царската власт – тирания, от аристокрацията – олигархия, и от политията – демокрация“.¹⁵

Но тази теория не е само теория на начина на управление, тя едновременно представлява и теория на субстантивни политически предразположения: „Така че и държавните устройства се изграждат според тяхното надмощие [на богати или на бедни] и, изглежда, че има две устройства – демокрация и олигархия“.¹⁶

Аристотел разкрива богатата феноменология на една политическа формация, която е възможна благодарение на създаден материален, свързан с желанието интерес.

¹³ Norberto Bobbio. *El futuro de la democracia*. México : Fondo de cultura económica, 1986.

¹⁴ Аристотел. *ПОЛИТИКА*, София, Отворено общество, 1995. 76 с.

¹⁵ Аристотел. *ПОЛИТИКА*, София, Отворено общество, 1995. 103.

¹⁶ *Ibid.*, p 108.

От анализа на тези видове олигархии, като ги сравнява с разновидностите демокрация, Аристотел заключава:

Все пак демокрацията е по-сигурна и по-малко изложена на опасност от раздори от олигархията. При олигархиите има два вида борба - между самите олигарси и освен това срещу народа, а при демократите само срещу олигархията, а някаква достойна за споменаване борба на една част от народа срещу друга не се поражда. Освен това управлението на средните граждани е по-близо до демокрацията, отколкото до олигархията, а именно то е най-сигурното от всички подобни устройства.¹⁷

В съвременната политическа теория понятието за Олигархия преживява парадоксална съдба. От една страна, защото се оказва фалшиво модерното обещание олигархичната власт да бъде сразена. Тази тема е разглеждана много, но за нея малко е измислено, поне откакто в края на 20-ти век покрай работата на Гаetano Моска се разкри теорията за политическата класа, която беше наричана, благодарение на Парето, теория за елита¹⁸: "Основният принцип на демократичната мисъл винаги е бил свободата, разбирана като автономия, като способност да законодателстваш за себе си, според известната дефиниция на Русо, която трябва да доведе до пълна идентификация между този, който установява и този, който следва правилата за поведение и следователно води до елиминирането на традиционното разграничение, на което се основава всяко политическо мислене, между управлявани и владетели." А от друга страна, това е парадоксална съдба, защото темата Олигархия се превръща във въпрос за това, колко хора и по какъв начин монополизират управленческата дейност, управлението на организирани малцинства или елити. Мислители като Парето не са запознати с термина „Олигархия“. Моска говори за „политическа класа“, за „управляващо малцинство“; Парето говори не за „аристокрация“ на „избрана класа“, а за съвременната ера на „плутокрацията“, която той разделя на два вида - демагогска и военна плутокрация. Но идеята е ясна: според теорията за елита, олигархията е в етимологичния смисъл на думата единствената възможна форма на управление. Така че школата на елитизма не иска да каже, че всички правителства са еднакви: те се ограничават до това да утвърдят броя на управниците, но независимо от това как се класифицират различните форми на управление, правителствата не показват значителни разлики, т.е. всички те са олигархии, но различни видове, които трябва да бъдат предмет на изучаване от историята на институциите, за да се идентифицират и да се опишат.

Терминът, както и концепцията за олигархия станаха широко използвани в политическите науки чрез приложението на теорията на елита от Робърт Мичълс, чиято цел е да обясни феномена на управляващите малцинства в

¹⁷ Ibid., p 139.

¹⁸ Виж, Bobbio Norberto. El futuro de la democracia. México: FCE, 1984. P 20.

рамките на държавната организация, и организацията на най-големите масови партии.

Олигархия е също така понятие, което преживява своя важен развой в латиноамериканските страни и страните от Третия свят, в обществените науки след Втората световна война.

В доста известното си есе „Политическо развитие в новите страни“ (1962) Едуард Шиле¹⁹ представя типология на политическите системи, която е толкова широка, че обхваща всички съществуващи системи, дори и в по-слабо развитите страни. Тази типология се основава на базисното разграничение между демократични и олигархични системи. Последните се характеризират с ограничена властова група - хомогенна, стабилна, с добра вътрешна организация и силни връзки между своите членове, с ниска степен на увереност в своята лоялност и предпазливост спрямо приемането на нови членове; това е група, която управлява авторитарно, укрепва изпълнителната власт, контролира съдебната система, маргинализира или изключва Парламента, обезкуражава или премахва опозицията. Според Шиле демократичните системи са разделени на „политически демокрации“ (съответстващи на западните демокрации) и „покровителствани демокрации“ (като „ръководената демокрация“ на Индонезия); олигархичните системи се разделят и разграничават, от своя страна, тъй като се движат далеч от демократичния идеал и се намират на едно все по-ниско ниво на модернизация в „модернизираните олигархии“, „тоталитарните олигархии“ и „традиционните олигархии“²⁰. Повечето развиващи се държави се класифицират като олигархични режими от един или друг вид. Всъщност, както отбелязва Шиле, „във всички нови държави е ... широко разпространено мнението за необходимостта от по-висока концентрация на властта и по-усърдни мерки за борба с тесногърдието, липсата на единство и апатията. В Судан, Ирак, Египет, Пакистан и в различни региони на Индонезия, Цейлон и Индия се смята, че олигархията е единственият начин, по който може да се създаде съвременно общество, с рационална и честна администрация, както и с решителни действия за постигане на социален напредък“²¹.

1. ЧАСТ 1. ИНКОРПОРАТИВНАТА ИКОНОМИКА

1.1 Живото тяло / Политическите страсти

¹⁹ SHILS, Edward. *Political Development in the New States*, Mouton, 1968, 91 p.

²⁰ James S. Coleman добави друг тип, този на "колониалните и расовите олигархии", включващи държави като Южна Африка и Южна Родезия, политиката от развиващите се райони, 1960 г., стр. 561-62.

²¹ Ibid., p 67.

Въпросът за тялото, т.е. за човешката дейност, представена като метаболитна телесност, но въобразена в планетарен/корпоративен мащаб, е това, което се нарича „инкорпоративна икономика“ (*Economía incorporativa*). Става дума за начина, по който тези телесни формации се разполагат из човешкия живот, из епохалните съвременни телосложения. За въплътени състояния, сякаш субективни секреции. За свръхсъвършени процеси след като капитализмът става генералното зашифроване на човечеството, на обществото, на културата, на човешката чувствителност.

Корпоративните тела са диференцирани термини на еднаква телесност. Всъщност адекватният образ на тези своеобразни човешки състояния житейски пулсира из комплексния ансамбъл на актуалния индивид или, по-добре, на актуалните индивидуализации, оформяйки цели суверенитетни машини.

Индивидът вече съществува, съвършен, истински създаден, той не е само илюзорна форма на класическата либерална теория. Като изцяло създаден, той представлява критическата маса на днешната човешка действителност. Това е вече осъществена форма, която крие загадките на сегашната човешка действителност, дори и политическата. Като напълно жива и пулсираща реалност политическата икономия бива също сгъстена. Така биополитиката не е нищо друго освен жив диспозитив. Индивидуализмът задвижва колективна машина, правителствена неврологична машина, която е напълно колонизираната трудова сила!

Познаваме ли напълно социалната история на политическите употреби на категорията **Тяло**? Не е ново философското разсъждение, в което Тялото заема важно място. То покрива цялата му история. Веднъж като философски образ, много пъти като понятие. Но актуалната изобилна политическа употреба на тялото като че ли прави ненужно да говорим за това, че сме телесни формации, корпорификации. В противен случай трябва твърдо да се подчертае, че общата форма на бита е тази всеобща аксиоматика, каквато е вмъкващата се машина. Остоковяващото всеобщо социално отношение, натурализиращият свят на взаимозаменяемост, магическият одушевен модус на всеобщото производство. Тук тялото наподобява фетиш, притежаващ загадъчни свойства. Телата са отчуждени и имат собствен живот! Тяло-артефакт. Индивидуализиращата корпорификация (*corporificación individualizante*) е вече всеобщата степен на *genus*. Фетишизацията на тялото притежава същата такава степен на обобщеност.

И така, всяко тяло означава метаболизъм, взаимообмен на вещества, натурализъм-хуманизъм, хуманизъм-натурализъм. Такава е епохата, такава е политиката.²²

Дори и вече да е била изказана от западни и източни философи и мъдреци, думата, казана за тялото, придобива истинско значение, ако всъщност съществува симетрия, взаимно съвпадение между производството на телесността и неговата идея. Изглежда в това отношение не може да има никакво съмнение, ако въобще човек се заеме с телесната действителност или човешките и социални корпорификации. Силното чувство за разпокъсаност, което завладява в такъв момент, става все по-мощно. Езиците на икономиката и политиката се стопяват в единна семантична субстанция, аристотеловият *ойкос* на политиката завзема отново производственото вътрешно място, като че ли икономическият дискурс (реч) избухва вътре в политиката. А политическият дискурс съвременно е изгубил граматиката си така, че говорещият се пази да произнася дори и думата Политика.

Не е ли най-после всичко това очевидният ефект на новото установяване на икономико-политически сувернитет на съвременния индивид?

Тяло, да. Защото индивидуализираната култура или хабитус са се устремили към един дълбок анимизъм, отчуждавайки нередуцираното могъщо тяло, заредено с позитивни стойности, субективирайки го в своята анимистична игра. Тялото, почти като гроб в Платоновия смисъл, но тялото на индивида. С това тяло ние правим неща: влизаме в делириум и в халюцинации, извайваме, рисуваме, създаваме действия - поддържащи, красиви, изобретателни, идентични, сексуални, въобще цял един спектакъл. Тялото, това странно за нас самите нещо, в което попадат всички дейности, социалните и исторически изобретения, трябва отново да бъде освободено²³. То е изковано като деривация на субективен етер, като разширяване на неговия обхват, като възплъщението си. Произведено е трансиндивидуално (*lo transindividual*), дори като ефект, и е по същия начин трансиндивидуално за самата философия.

Но въпреки цялата тази индивидуализираща историческа формация, която прикрива под идейно-субективна форма богатия универсум на сетивата, нашето битие е телесно: живо, пулсиращо, метаболично, желаещо, мислещо, говорещо. Да дадем глас на тялото, защото само то е означаващо и означавано, мислещо, значимо. Нищо различно от това метаболично/хуманно, телесно/хуманно, от тази говореща субстанция,

²² *Тялото е веществена единичност на човечество-природа*, според представите на някои култури. Le Breton, David. *Antropología del cuerpo y modernidad*, 1ª edición, 1ª reimp. Buenos Aires : Nueva Visión, 2002, p 7.

²³ "... купчина от голи тела на измъчваните затворници... „ (Дж. Агамбен). Agamben, Giorgio, *Desnudez* - 1 • ed. Buenos Aires : Adriana Hidalgo editora, 2011. p 80.

нищо друго не говори, освен то, въпреки културата, която се отнася към него като чужда вещ, възлагайки тази роля на всички провидения - няма този глас е излъчван от загадъчни сили? Идентичността, записът, гласът и тишината на живота. Тялото е наистина важно, затова теорията за сетивата трябва да бъде в началото на философията, дори и тази, която наричаме политическа. Картографираме това, което се казва, това, което се вижда, това, което се чува, това, което диша, което бива усещано политически. Има и политически телесности, *some politikon*.

Корпорификации, които проясняват един трети и твърде важен въпрос, въпросът за телесните емоционални състояния, настроението на тялото, на телесностите, състоянието на чувствата, състоянието на мисълта. Състоянието на възпелтяване е самият живот на тялото, състоянието на актуалното му съставяне като тяло. Това е въпросът за текущите граници на улавяне и запрещение в полето на вече постигнатия индивидуален суверенитет (на личността-индивид).

Инкорпорирацията суверенитет на една икономика спрямо политиката, оразмерена като господстващ суверенитет на индивида. Тя е изкуствено поставена като неизбежна граница, до днес непреодолима за всяка възможност, за съвременния жив труд, който според Вирно е едновременно социален/политически, колективен, общ интелект. Тази сила на труда се е превърнала в сила-изобретение: „... не защото, работейки, развиват работата на машината, а понеже тя развива техниката извън машината, чрез сътрудничество между живите индивиди въз основа на мисълта, езика, въображението“.²⁴

Да изговаряме тялото, телесността като произведени склонности, неговия страстен и емоционален ред, да изговаряме точно онзи проблем, който стои в основата на сегашния философски обрат. Едно ново определяне на телесното като микротелесно, движение и поток на корпорификацията в своите социални, многостранни състояния.

1.1.1 Познание и сетивност

„Това, което е вярно за усещането, е вече истина на възприятието“.

Ж. Симондон

Не става дума за не-мислещ сенсуализъм: една теория на политическите страсти и сетива познава, мисли, разсъждава. Кое познава, кое мисли, кое

²⁴ Paolo Virno. Quando il verbo si fa carne. Linguaggio e natura umana. Con licencia de Bollati Boringhieri editore, Turín, mayo 2003. Edición española: Cuando el verbo se hace carne. Lenguaje y naturaleza humana, Madrid: Traficante de sueños, 2005.

разсъждава? Познание, мисъл, разсъждение чрез възприятие. Познанието на тялото, телесното познание, тялото на познанието²⁵.

Не става дума за обективната стойност на възприятието, за неговата роля и мястото му в знанието, което би означавало да се предположи, че то зависи от знанието и че то характеризира нашите първоначални взаимоотношения с реалността. Жилбер Симондон²⁶ поставя нещата в напълно различна перспектива: възприятието се разбира като привилегирована модалност на живо взаимоотношение, и следователно действие, на човека със своя свят. Това не е съзерцание, а дейност; това не зависи от знанието, а от живота и затова трябва да се върне, да се схваща от гледна точка на биологичното му значение, както и от информационния му обхват. Първоначалната модалност на връзката на живеещото със своята среда, първата форма, под която то влиза в контакт с нея. Възприятието като изследване на „автокинетично“ поведение, кинезис и тропизъм, които не са реакции, а по-скоро оригинални форми на изследване на срещата на стимулите. Тези условия показват, че „движимостта предхожда чувствителността“, че „в допълнение към дразнимостта, а може би и преди дразнимостта, животът се проявява чрез спонтанността на поведението“. Възприятието е по същество начин на изследване и изработване на свят, то е овладяването на потока, който носи живота към неговата среда²⁷.

Въпросът дали е възможно да се изолират проблемите, свързани с усещането, от проблемите, свързани с възприятието, е модерен въпрос, твърди Симондон. Иначе бихме проектирали в дългото минало на интелектуалната еволюция една съвсем скорошна грижа за разграничаване на нива; в действителност за древните сетивното качество и дори удоволствието и болката са свързани с разбирането на форми и предмети; после критиката на сетивата като предзададеност на илюзията, след унищожението и деградацията на духа, продължава през няколко значителни семантични промени, започвайки с *Горгий* до *Разсъждение за метода*, през *Изповеди* и *За Божия град*.

По обратен път, голямата рецепция на сетивните качества, която физиолозите йонийци създават в своята космология отново бива открита

²⁵ Denise Najmanovich. *El cuerpo del conocimiento, el conocimiento del cuerpo*. "Cuadernos de Campo", N° 7, Buenos Aires, Mayo 2009. P 1. En:

<https://www.dropbox.com/s/g7d71ez1oqq6dro/El%20conocimiento%20del%20Cuerpo%20y%20el%20Cuerpo%20de%20conocimiento%20en%20CC7.pdf?dl=0>.

²⁶ Gilbert Simondon. *Curso sobre la percepción*. - la ed. - Buenos Aires : Cactus, 2012. 352 p.

²⁷ Renaud Barbaras, Предговор към *Лекциите за възприятието* на Жилбер Симондон, стр, 12. Ibid, p 12. Вж, Maurice Merle-Ponty. *El mundo de la percepción*. Buenos Aires, Fondo de Cultura Económica, 2006. Стр, 13.

сигурността, която епикурейците придават на сетивните данни и на мястото на удоволствието и болката в основата на тяхната етика²⁸.

Пълното и директно възприемане на значенията е съпроводено от пробуждането на силите, които днес бихме нарекли мотивации в субекта. Това твърдение не е далеч от поканата да вървим към истинното „с цялата си душа“, откривана у Платон. Подобно на Платон, Бергсон търси истината в оригиналното и чистото, но, срещу Платон, следва интуицията, която го ръководи не към архетипа и фиксираните форми, разположени над сетивното в ставането, а под привидното, в динамичното единство на живота: действителното се намира изпод явлението, съществува една вътрешност на нещата, тъй като има вътрешност на Аз-а, на субекта; поради тази причина интуитивното възприятие се въвежда едновременно във философията на природата и във философията на духа, без дуализъм²⁹.

*Възприятието е сложен акт, който не предоставя непосредствения образ на нещата, а истинният символ, основаващ се на физическата и обективна реалност.*³⁰

Възприятието тук означава активно взаимодействие на сетивата, обработка на различни данни, като например тактилните и мускулни усещания на очите, самите визуални усещания, които позволяват регистриране на форми, размери, позиции, посоки, движения³¹.

Хърбърт Спенсър се връща, напротив, до известен реализъм, който вижда при възприемането на *живи състояния*, като преоткрива отново реалността на света, в действие, под формата на устойчивост; простите схващания са *слаби състояния*, чрез които грешката може да се появи по-лесно, отколкото чрез сетивата³².

В *Gestaltstheorie* възприятията не са точно идеи, тъй като те не идват изцяло от външен източник; структурата вече не е съставена като психична реалност; тя се случва от самия момент, в който възниква възприятието: структурира се в психичното поле; тук няма, както при Аристотел, актуално или потенциално, които поражда възприятието чрез преминаването към действието. Тук има психически феномен като феномен на полето, което е един много специфичен вид равновесие, в което всички подгрупи на системата действат като цяло, а и действат като ансамбъл за всяка от подгрупите, с постоянно взаимодействие между различните редове величини на всичко, съществуващи в системата.³³

²⁸ Ibid., 22.

²⁹ Ibid., 78.

³⁰ Ibid., 78.

³¹ Ibid., 84.

³² Ibid., 86.

³³ Ibid., 88.

Феномените на самобалансиране (оттук и самоструктуриране) за оформяне на физическите обекти се произвеждат съгласно същите закони в психическата област и според същите закони и в нервната такава - посредническа реалност между външния свят и психическата реалност. Възприятието съществува, когато има изоморфизъм между тези три полета (психическата област, нервната област и физическата действителност); кореспонденцията е от структурен тип; обективността на възприемането на знанието идва от строгостта на тази аналогична кореспондентност между термини от едно и също ниво³⁴.

Говори се също за полеви ефекти и конкретните им закони. Специалните закони са изключително многобройни, твърди Симондон (преди почти един век е имало 114).

Няма проста опозиция, според Фея Клод Бернар, между мъртвата материя, ръководена от принципа на инерцията и живата материя, която се характеризира с раздразнителност, способност да реагира на стимул и реакция; освен раздразнителността, а може би и преди нея, живите същества се проявяват чрез спонтанност в поведението (conatus).³⁵ В заключение, можем да отбележим, че възприемането на движенията е по-малко концептуализируемо от това на фиксираните форми; то е по-примитивно, но неговата биологична роля е значителна при животинските видове; това ни позволява да мислим доколко то е много важно за детето преди придобиването на познание за предметите и използването на езика; натискът, шокът, падането и различните модалности на движението във взаимоотношенията с възрастните трябва да бъдат поставени между примитивните впечатления, живи и фундаментални, които предизвикват силни емоции.

Философската мисъл, от началото на деветнадесети век, преоткрива значението на възприятието на движение на обекта или тялото, първо, при Мейн де Биран, а след това, в края на деветнадесети век, при Бергсон. У Бергсон интуицията за движението се е превърнала в основна категория на философската мисъл, тя е достатъчно мощна, за да позволи универсална критика на системата на интелекта, основана на върховенството на формите (механизъм). Тази реформа е успоредна на развитието на науките за живота с идеята за еволюция и трансформация. Но дихотомната хипотеза, според която улавянето на движението би било само интуитивно, а това на формите

³⁴ Ibid., Сс 89-90.

³⁵ Ibid., 99.

- чисто концептуално, може да се оспори. Всъщност това са два еднакво реални начина на възприемане³⁶.

От друга страна, висшият характер на възприемането на формите, техният не-първичен аспект, се проявява силно в много важната разлика, която въвежда възприемането на формите между всички животински видове и човешкия вид.

Работата на Пиарон, озаглавена *La sensation, guide de la vie*³⁷, показва, според Симондон, как изследването на усещането трябва да бъде интегрирано в анализа на един сложен процес, при който получаването на информация е само една фаза; реалността е съвкупността от взаимодействия между организма и неговата среда, където качествено и афективно се намесват, особено в резонансното разпознаване: стимулите притежават различни валенции. Това, което е вярно за усещането, е още по-вярно за възприятието; начинът на интегриране на информацията и реакцията се намесват в самата перцептивна дейност, променят я и я ръководят; възприятието не се състои от група абсолютни процеси. Толман вече е положил отново възприятието в схемата на поведението, свързвайки организма с околната среда, която не се намесва само под формата на стимулиране на индивида.

Това, което се отнася за усещането, вече е присъщо на възприятието... Човек се чуди обаче дали последиците в този контекст не могат да се тълкуват по-малко психологически и биологически като промени или корекции в системата на възприятието, както предполагат отношенията в порядъка между тялото и обектите в околната среда, за да ситуират на сцената на сетивното и моторно поведение обекта до определено ниво на наблюдение (306).

Да се възприеме понятието в контекста на това, което марксистите наричат „възможно съзнание“, не би било невъзможно. Марксистите приемат този израз в концептуален смисъл, тоест той означава това, което хората могат да разберат в едно общество и в определена класа през определен период от време. Практиките и социалните условия ограничават областта на това, което може да бъде разбрано с оглед на контекста (като например революционната промяна в поземлената собственост), а не толкова свалянето на царския режим при украинските селяни през 1913 г. Но понятието за съзнание като възможно възприятие би могло да се прилага в зависимост от оперативната дейност и настоящите или минали условия на тези практики чрез процесите на обучение и адаптиране към средата.

³⁶ Ibid., 180.

³⁷ Henri Piéron. *La sensation, guide de la vie. Aux sources de la connaissance*, Paris, Gallimard, coll. «*L'avenir de la science:nouvelle série*», 1945.

1.1.2 Телесност / страсти

Според Фуко има два момента на телесността: политическа икономия на тялото, от една страна, и политическата технология на тялото, от друга.

Няма абстрактно тяло, нито политическа технология, която да се отнася към тялото в абстрактно състояние. Съществува обаче естественото тяло, което никога не е индивидуализирано тяло, то има политическа икономия, която произвежда плътни и сложни тела, такива, които днес са индивидуализирани без да престават да бъдат транс-индивидуални. Политическите технологии, от своя страна, се произвеждат от политическата икономия на тялото или преочертават определени негови политически икономии.

Въпросът за тялото става значим при многобройни възможни траектории, които сами по себе си са единични, но и в комплексни отношения помежду си.

Една от тях е отношението тяло-власт. По думите на Джудит Бътлър, трябва да се разбере „... как действа властта срещу тялото, но и как тя ще изфабрикува или оформи едно тяло“³⁸. А това не е незначителен факт, поради това че животът става в и като релационна корпорификация (*corporificación relacional*) или произвеждане на метаболитни субстанции, създадени от човешката сетивна дейност в отношение с естествения субстанциален житейски импулс.

Но нещата не са лесни в това отношение, поради това че:

„Разграничението между тези два анализа е досадно, тъй като създава впечатление, че доколкото властта въздейства върху тялото, тялото съществува преди властта и дотолкова, доколкото властта формира тялото, тялото по някакъв начин - или до известна степен - е създадено от властта“³⁹.

1.1.3 ТЯЛО

Ще е необходимо, може би, да се разсъждава повече върху тази представа за тялото. Нещата в „развитите“ индустриални общества са представени така, сякаш имаме тяло, но това не е толкова очевидно. Мисля, че те ни приписват тяло, създават тяло за нас, тяло, способно да се развива в едно социално пространство, в едно продуктивно пространство, в което ние сме отговорни. Има и други антропологични системи, където понятието за индивидуализирано тяло не работи по същия начин; напротив, в тези места

³⁸ Butler, Judith. “Bodies and Power Revisited”. En Dianna Taylor y Karen Vintges (editoras). *Feminism and the Final Foucault*. University of Illinois Press, Urbana y Chicago, 2004, 183-194. Tr. <http://www.nochedelmundo.wordpress.com>.

³⁹ Ibid.

самото понятие за тяло, за естествено тяло, не съществува. Емоция/енергия/тяло/пол: митът за „бягството“ на освобождението като такова. Архаичното тяло, например, никога не е голо тяло, винаги е подгрупа на социалното тяло, пресичано от белезите на социума, татуировки, посвещения и др. Това тяло не притежава индивидуални органи: то самото е пресичано от душите, от духовете, които принадлежат към съвкупността на колективните дейности.

Според Спиноза, тялото е невероятна топология на живота, всемогъща и неузнаваема в своите дълбини⁴⁰. Днес то се възприема като индивидуалните тела на лицата, като облечени и голи тела, пожертваното във войните тяло, голите тела на мъчениците, на измъчените затворници. Тялото като фактор на индивидуализация (individucción).

... тялото ми не е всякакъв обект на света, то е средство за комуникация между нас и света. Ако погледнем отблизо, то това е така, защото ние сме инсталирани в тяло и като се има предвид този феномен, можем да кажем, че възприемаме обекти. ... нашето тяло е хоризонтът на нашето възприятие, „страж, който мълчаливо се вслушва в думите ми и в действията ми“⁴¹.

„Необходимо е мисълта за науката – мисъл-прелитане, мисълта за обекта като цяло - да се върне в предишния, ‚съществува‘ в мястото, в почвата на сетивния и на работещия свят, както е в нашия живот, за нашето тяло; не това възможно тяло, което лесно може да се потвърди като информационна машина, а това настоящо тяло, което аз наричам мое, стражата, която тихо се грижи за думите ми и действията ми. Необходимо е с тялото ми да се пробудят асоциираните тела, ‚другите‘, които не са ми конгениални, както казва зоологията, но те ме дразнят и тези, които преследвам, с които преследвам едно актуално същество, настояще, така, както никога никое животно не е преследвало никого от своя вид, от своята територия, от своята среда. В тази първична историчност на мисленето, щастливата и импровизираща наука ще се научи да почива върху самите неща и върху себе си, ще стане философия ...“⁴².

Тялото като изолиран елемент на човека (на което той дава своето лице) може да се мисли само в социални структури от индивидуалистичен тип, в които човекът е отделен от другия, сравнително автономен в своите инициативи и ценности. Тялото функционира като пределна граница, която очертава пред останалите присъствието на субекта. То е фактор на индивидуализацията. Анатомичният речник, който е строго независим от всяко друго позоваване, също така отбелязва разкъсването на солидарността с космоса. В общности, в които значението на съществуването на човека предполага клетва за вярност към групата, космосът, природата, тялото не съществуват като елемент на индивидуализиране, тъй като индивидът не се различава от групата: най-много то да е особеност в различната хармония на групата. И обратно,

⁴⁰ Спиноза. *Етика*, част III, предложение II, схолии. Виж, Спиноза. *Етика*. София: Наука и Изкуство, 1981, стр. 163-164.

⁴¹ Asier Pérez Riobello. *Merleau-Ponty: percepción, corporalidad y mundo*, Universidad de Oviedo. En: <http://revistadefilosofia.com/20-06.pdf>.

⁴² Maurice Merleau-Ponty. *El ojo y el espíritu*, Buenos Aires : Paidós, 1986, p 11-12.

изолирането на тялото в западните общества ни говори за социална структура, в която човек е отделен от космоса, от другите и от самия себе си. Тялото, фактор на индивидуализация в социалното и в представителното ниво, се отделя от субекта и се възприема като един от неговите атрибути. Западните общества са направили от тялото по-скоро притежание, отколкото източник на идентичност. Разграничението между тялото и човешкото присъствие е историческото наследство от факта, че понятието за човек е било изолирано от общността и космическото измерение, както и от ефекта на разрушението, което е било причинено от човека. Тялото на модерността, резултат от регресия на популярните традиции и пристигането на западния индивидуализъм, бележи границата между отделния индивид, оттеглянето на субекта от себе си⁴³.

И така разполагаме с Тяло като фактор на индивидуализация. Но вече в едно такова място преживяваме тъжната топология на тялото⁴⁴. Тялото ми е мястото без приближение, на което съм осъден. В края на краищата смятам, че това, че сме създали всички тези утопии е против тялото и ние го изличаваме.

Утопията е място извън всички места, но място, където ще имам тяло без тяло, тяло, което ще бъде красиво, леко, прозрачно, светло, бързо, колосално по силите си, безкрайно по времетраене, откъснато, невидимо, защитено, винаги преобразимо. И може би първата утопия, най-непроходимата за човешкото сърце, е точно утопията на безтелесното тяло⁴⁵.

Тялото обаче се появява в човека, в Аз-а, то е едновременно моето тяло. Тялото, това място, което е леко, неспокойно, което обитаваме при всяко едно събуждане. Място, от което, щом очите ми се отворят, вече не мога да избягам. В него не само мога да се движа и да се разклащам, но и да го преместя, ала не мога да се движа без него, не мога да го оставя някъде там, и да отида на друго място.

Абстрактната еманципация в гражданския живот завършва своя цикъл на обща илюзия аналогично на степената, в която взаимозаменяемите корпорификации (*corporificaciones intercambiables*) стават жива валута, обживени пари⁴⁶. Актуалната истина на тялото, на множествените корпорификации, означава съразмерност - временно, но съществено състояние, ако то не е просто точка на пристигане, епоха, в която сме равни

⁴³ Le Breton, David. *Antropología del cuerpo y modernidad*, 1ª edición, 1ª reimp. Buenos Aires : Nueva Visión, 2002, p 22-23.

⁴⁴ Мишел Фуко Тялото, утопичното място, http://riff-raff.unizar.es/files/foucault_6.pdf.

⁴⁵ Ibid, p 1.

⁴⁶ Ibid, p 10. Вж, Santiago Caneda Lowry. *El capitalismo metido en el cuerpo*. (Превод ФА) <https://liverdades.com/capitalismo-metido-cuerpo-pierre-klossowski-la-moneda-viva>.

подобно на комуникационно цифровизирани същества, епоха пост-литературна, пост-епистологографична, пост-хуманна⁴⁷.

И така, импулсите на тези мощни тела са съставени от вече създадени или на път да бъдат създадени емоции, от мощни разкази, които все още трябва да бъдат разказани, както по необходимост става с еманципиращия се труд. Сетива и чувства на присвояване, оформяни като чувства чрез заплитането на един кристализиран ред на пресмятане и интерес, корпорификации, които са станали обхватни и класови, естественото тяло на човешкия вид. Пресичани като такива от вектора на хуманното оцеляване или от вектора на все още не изцяло подчинената жизненост. Порядък, съставен от противоположни съставки, които произвеждат управляваните, като втори ред на телесната формация, измерение, риторичен порядък, направен от метафорична вселена.

Комплексна верига и мрежа. Корпорификациите изгъкават, те метаболизират. Телата са твърди образувания, но също така и течни, метаболитни машини.

Политиката е инсцениране на борбите, пространството на Агона. Но едновременно е и атлетика на властта. Корпорификациите са метаболитни вещества, оформяни според ефекта на социалните отношения⁴⁸. Политиката е страстна, колкото тялото и въплътена, колкото душата. Най-после става така, че се признава идеята за политическото гражданство на всички идентичности в буржоазната държава и то в рамките на съблазънта, която създава държавата като уж естественото място на политиката в модерността, а така само произнася думата на своя упадък.

Всичко се лепи по тялото, то е непрекъснато маркирано, обсаждано, успокоявано, задължавано. Но телесното самоотчуждение е най-големият парадокс в това отношение. Става така, като че ли някаква командна точка го управлява отвън, някакъв център, който се смята за висша структура, над него. Така тялото е редуцирана вещ/контейнер, проста препратка към Аз-а, или към Съзнанието. В това отношение модерността, тъкмо актуалната модерност, постмодерността, означава такова управление над сетивата, което почти няма *hubrys, klinamen* на тялото, една проста ковкост на глината на тялото, която да бъде въплътявана и превъплътявана. Най-видно е, че силите на тялото, съществените сили на човека, се превърнаха в стойност и са напълно в смисъла на стойността си напълно обменяеми. По този начин те се натрупват в един безкраен цикъл така, че енергията и жизнеността на телесностите се реализират като стоки във всеобщия пазар на човечеството.

⁴⁷ Sloterdijk, P. (2008). *Normas para el parque humano*. (trad. Teresa Rocha) 5ta edición, España: Siruela.

⁴⁸ Félix Guattari. *Las tres ecologías*. Valencia : Pretextos, 1996.

Тялото ли е прогонено от Аз-а или Аз-ът е изгонен от себе си? Тялото не просто като безпомощно и жестоко атакувано в това му обективизиране като нещо отменено, а също така като гласът на самото тяло, ставайки топос на срамуващата се реч.

Праксопологическият двигател възстановява своята стремителност, той е вече лишен от всякаква теология, от всякаква целенасоченост, от всякаква идеология. Неговата истина не е механична, а машинна, тя ще бъде построена с цялата необходима историческа памет, със мисленото докрай наследство.

Политиката, като изказуемо и телесно образувание, е изработена от многобройни слоеве, въпреки че се преживява като илюзорен, абстрактен, деонтологичен свят. Нейният инкорпоративен характер, харизматичното ѝ тяло, се възстановява в живота на обществения корпус, *societarium*. Икономиката, пулсиращата органичност на политиката в едно лицемерие и идеология чрез реториката на нетърпимостта като се слива радикално в синтаксиса на практиките за управление и контрол, разчиства пътя за своето човешко освобождение чрез еманципиращо съединение с политиката, като един синтез на нови определения.

Многоизмерната корпорификация е праксопологическото само по себе си и представлява една непрекъсната чувствителност в специфично състояние и в налично време. Сърце, нерви, мускули, глава, политиката като изцяло физиологически импулс, създател на реактивно трансформиращо действие, социална практика като политическа практика. Специфично състояние, праксопологическо състояние.

Праксопологията говори за дейността в своята множествена плътност като живо човешко производство. Чувствителната и субективната дейност е субективизираща и съпротивляваща се, трансгресивна, трансформираща, критична, творческа дейност. Тя произлиза от плебейското, отвътре на желанието. Тя се разпростира все по-нашироко, произвежда своята интензификация, открива своя инстинкт.

Времето се отгъва и разгъва, изпада в несъстоятелност, но вече и се обръща. Става дума да се дефинират праксопологическите чувства на тези две времена, на провалящото се време и на възникващото живо време.

Корпусът на *socius*-а от дълбините на агонистично време живее в страстта на неговия *Πόλεμος*, в победата и поражението, в доминирането и подчинението.

Праксопологията (*πραχολογία*) не е *Праксеология*, *Praxeology*: тя не е никакво учение за обекта, който да бъде насочван и да следва курса и структурата на човешката дейност от индивидуална гледна точка, не е теория на реализирания потребител, на този, който оценява и се стреми към

собствената си наслада, тоест към егоистичната и мобилна дейностна машина, която ескалира и се възползва от една диалектика на предлагане и търсене. По-скоро тя е начинът, по който да бъдат и практически да се преодолеят вече геологични състояния на методологическия индивидуализъм. Тази *праксеология* е наука за суверенитета на тялото, взет като един вече изкован индивидуален корпус, като учението за действието на такова лице. Напротив, *праксологията* е творческа, градивна, постоянно оформяща се, тя очертава нови тела и корпорификации, които имат силата да заменят, да трансформират.

Политическото колонизиране на тялото е завършено, или, което е същото, е колонизиране на присъщата възможност на корпорификацията. Без съмнение, това е най-актуалната тема, която касае тялото, възвръщането му, тоест съвременната политическа икономия на тялото. Властта днес се упражнява като политическа икономия на индивидуализираното тяло, на индивидуализиращи корпорификации. Така че и политиката се превръща в една допълнителност, устойчивост, двойственост, възвръщане, замяна. Демистификацията на тялото, на корпорификациите е демистифициране на въплетени култури.

Политическата корпорификация (*corporificación política*) е чувствителна, тя притежава сетивност, нравствени чувства, които обикновено в класическата философия биват мислени в тематичната сфера на човешката природа.

Става дума за един вид спинозизъм на човешката чувствителност, способен да разбере мисълта по друг начин – неговият порядък и политическата идея на човешката дейност като изрична и субстанциална чувствителност е призована, но не е доразвита в марксовите тезиси за Фойербах през XIX век⁴⁹.

Английският емпиризъм е разбрал човешката страст като такъв напечен порядък, в който се вписва разумът, областта на хетерогенността, която не е могла да скрие дори самия разум.

Една теория на страстите или политическите чувства в контекста на такъв образ на света, който проектира инкорпоративната икономика (*Economía incorporativa*) прави видима трансиндивидуалността на колективните чувства, на колективните желания, които са вградени в социалното движение. Тази ефективна политическа сфера съдържа „разума“ като субективност, създадена от гледна точка на Аза-Индивид, на съгласуваност на този личен Аз, който противоречи на или се сблъсква със самите чувства, с колективните страсти, едно положение, при което самият Аз много често бива избегнат, опроверган, отхвърлен. И почти никога не е реализиран.

⁴⁹ Сетивността е човешка сетивна дейност, предметната дейност на човека, това е самият субект! Вж, Карл Маркс, *Тезиси за Фойербах*. 1ва, т. <http://archive.septemvri23.com/Foierbax.htm>.

Политическата аналитика не успява в дейността си да игнорира страстите и все по-явно появяващите се социални и политически чувства, които сякаш пулсират, които вече биват реални или имат способността да бъдат. Инкорпоративното извиква разгръщането на такава хетерогенна напрежност, която отявлено изкрystalизира в отделния индивид, в неговата политическа икономика, която е пулсираща, жива, едновременно спекулативна, симулативна.

1.2 Чувствителни формации

Чувствителните телесни формации, взети в инкорпоративната си форма са отворени, в добрия смисъл на думата, за тях ние нямаме предходна представа, тъй като те обявяват истини, които не се приемат като такива, спрямо тях не се прилага парезия. Макар и да не изказват тази истина, да не знаят как да я изговорят, това, което се движи в телесностите, в корпорификациите, е вече включено като пълна системна абсорбция или като някакви уклончиви извънредни ситуации, като насищане и износване, скука и отегчение. В същото време те не престават да бъдат скрити като част от инкорпоративната аксиоматика, но са мобилни, имат *dynamis*, явяват се като чувствителни и доловими състояния.

Става дума за истински трансиндивидуални, колективни еманации, обхващащи действащите плътности, разбрани вътре в тях, над тях. Те не са състояния на яснота, неосъзнати са.

1.2.1 Обърканото тяло

Недоумение, объркване, смущения в настроението...

Социалното тяло бе вече извоювано от подобно объркване⁵⁰ и сякаш започва да се прояснява. Телесните състояния, корпорификациите са различни по вид, те са като че ли колективни настроения, машинни състояния, които се разлагат, ако ли не и разпадат. Да се влезе колективно в състояние на объркване е почти като да влезеш в състояние на халюцинация, едно прииждащо ново солидно състояние.

Тази страст е изключително неочакван ефект, изненадващ ефект, чиято непосредствена рационализация малцина извършват и която ги кара да изоставят „нормалността“ на живота, дори под формата на смърт. Появата на обърканата страст е временно състояние, емоционално временно състояние, то е най-напред състояние на оцеляване.

⁵⁰ Confusión Mental o Delirium. ORGANIZACIÓN PANAMERICANA DE LA SALUD, Oficina Regional de la ORGANIZACIÓN MUNDIAL DE LA SALUD.

Обърканата страст е гъсто състояние, което пресича цялостността на социалните корпорификации. Тя е разместване на даден глобален политически биполярен ред, който възпроизвежда последиците от широко разпространени ефекти, от сетивно телесни ефекти. Идеологическата непосредственост на това явление извоюва от социалния корпус всички телесни пори, всички вени, в една неспирна телурична емоция, която разбърква живота на тези коренно различни диалектизирани органи. Объркваемата страст е тровава, отворотелна, смущаваща. Тя влияе негативно на усещането за стабилност и нормалност на тялото. Онзи, който желае да забави това неудобство, загубва своя локус, проваля логиката на самото тяло, чувства се в опасност без регулаторен капацитет. Така че планетарният ни репрезентативен образ, който ни дава сигурност в това, което гледаме и чувстваме, сякаш е изгубил ефективността си, своето въображение, неговата солидна хомеостаза.

1.2.2 Озадаченото тяло – Озадаченост / несигурност

Едно такова емоционално състояние става възможно чрез гранични състояния, които се припокриват, с обърканата страст. Като че ли телесните емоции се произвеждат чрез тоналности, те не следват една след друга, случват се като че ли чрез декомпенсация, в този случай от обърканата страст, щом тя се появи. Политиката като корпорификация е жива, множествено съставна чувствителност.

Проверявайки като политика личността на обърканата личност, в една такава телесна множественост възможността да се творят мутантски понятия е почти неразличима от живота. Тези органи, тези изобретени корпорификации са объркването като централен агент на днешните времена.

Ние сме били такива тела, ние драматизираме актьорството си от объркване, недоумение, несигурност. То граничи с вокализирани, неми и резки страдания. Те разясняват въпроса който поставяме за времето, което е погълнало огромната производствена сила на страстната множествена телесност, на *cupiditas*, на *eropoiesis*. Градът на днешния ден е задушен от новите телесни технологии на подчинение и задължение. Упражняващи се корпологии, действия върху действия. Властта е нормативен телесен праксис на субектите или подчинение, което става тяло, което също става живот и афекти, vyplъщение на страдания, производители на объркване, недоумение, несигурност.

Съществува един такъв разлив на война, на военно разпореждане със самия живот, който не престава да се появява и да ни разполовява.

Озадаченост/недоумение и озадаченост/несигурност като латентният близък на объркването, тези състояния се случват чрез слоеве, чрез стратифицирана множественост.

От самото начало на днешния ден политическата физиология на тялото, на социалното тяло, изживява едно богатство на страстите. Объркването, недоумението/неопределеността представляват шансове, едно латентно време на живот, изживяно като ефективни социални чувства. *Kayros*, инициаторен обред на новите политически социалности, които правят това време. Корпорификации на корпорификации, които не спират да казват, да жестикулират, да бърборят. Те говорят езици, които се създават във всяка една секунда с всеки удар на чувствителната им кожа, произвеждайки своите вътрешности.

1.2.3 Безсилното тяло – импотентност/носталгичност

Тялото става безпомощно, носталгично. Въпреки, че е емоционално освободено, в изобилието му едва ли има синхронен ред. Невероятна едновременност на усещанията.

Тук отново се усеща една пълна бъркотия без отсъствия, цялата плътност на емоцията, на импотентност/носталгия. Емоционалността на корпуса е множествена чувственост, особена тенденция на различни чувства.

Импотентност/носталгия, постколониална, постзападна, посткомунистическа, посткейнсианска. Близостта на далечното, неговата болка, днес може да е всичко и нищо наведнъж. Защо искаме това време да се завърне, когато вече не е, тъй като ние сме се превърнали в държавната власт, преживявана като импотентност.

Тази свързаност на импотентност/носталгия е в близост до далечното и двойно значение, до болезнената близост на вече изчезващото, за което все пак, в много отношения, копнеем да бъде наяве. Или е в близост до житейски опит, че непреживяното сега уж намира своето време като ефективна възможност, въпреки отслабените ни сили да го построим.

Трябва да оцелеем въпреки тромавата плътност на тези така неочаквани чувства, които увреждат целия живот. Социалният корпус, корпорификациите са се разтърсили радикално. Корпорифициращата машина вече не е същата, не произвежда размножаването на икономиката в политиката, на икономиката и политиката. Как тогава да осъзнаваме това? Как да преживяваме такава болка, предизвикана от друг свят?

1.2.4 Тяло в шок / възмущение

Това е трогателният ефект, който възниква и става плът като състояние на една множествена умора, умора на абсорбцията и на признатите

аксиоматики, предположени като тревожност, безпомощност и отмирането на това, което е станало, едно състояние, което въобще е загинало или е на път да загине като цяло. Но не само това, а и синтез на потиснически чувствителности, които не спират да пулсират, да левитират в неизмерими дълбини.

Всичко, което може да означава това възмутено тяло, е тук, всичко, включително и илюзията за възстановяване на баланса на „всеобщата завист“ (Маркс), на неспокойната страст, на желанието си да бъде *proprietarius*, някога добре произведено и регулирано.

В едно ново чиновничество и частно управление, спрямо богатите и бедни номадски мигранти, възмуцението критикува *status quo*, то става отчаяният му вик; на отложената или изгубената му привилегия. Статусът е спечелен, после пак е изгубен, но безвъзвратно трансформира непоправимото. И радикално конструира всичко, което съществува и се обръща към себе си, поглежда се в един миграционен поток, в състояние на мутация.

Привързаност, която се е превърнала в действителност и преминава като призрак през вените и нервите, една бунтовна чувствителност, която е анти-кантианска, непокорна, непочтителна чувствителност. Тела, корпорификации, по-скоро политически такива, възприемани в елемента на своето производство, действие и страдание. Чувствителност, построена в тази наша епоха, в която човешкото е монетарно, изцяло е станало био-валута, потребителски живот.

Scholium 2

Войната е дело, издълбано в телата на субектите, а плътната феноменология, която е война, оформя афектите навсякъде - тя се прави от афекти, действия на въздействие, на афект. Войната като активен тласък на политиката не е нито загадъчна, нито тайнствена, нито условие за недостижими афекти, тя е вплетена в чувствителност, в сетивната човешка дейност, която изгражда възприятията. Ако приемем, че демокрацията е афект на олигархията, ще открием една сложна мрежа, преплетена с органично съществуващите политически възприятия. Възприятие на войната, *bellum perceptus*. Олигархията е крайната точка в апарата, който наричаме Държава, такава е и демокрацията; те са точки за достигане на сблъсък в зависимост от определени начини на водене на военни действия, бойни формирования.

1.3 Първо отклонение

Философията, разположена в ето тази граница, в пределите на това поле, може би все още има възможността да бъде нещо като човешки спасителен

импулс пред капиталистическата сетивност, пред биополитическата катастрофа, образувана в построения вече жив индивид. Това, казано по друг начин, е упражняващата се жива политическа икономия, която е плъзнала навсякъде и всячески. В не-трансцендентален смисъл философията мисли отвъд всички модерни индустриални форми, дори и по-малките, засрамените, периферните.

Един подобен индустриализъм не резултира просто в разрушителното последствие на ексцесиите на самия капитализъм, а е, просто казано, въпрос на остойностяване на всички човешки същностни сили в геометрична прогресия.

Бруталното извоюване отгоре, една по-скоро формална, отколкото реална абсорбация, казано по думите на Маркс, преминава към интензивен колониализъм, който е капилярен от гледна точка на актуалната философия. Колониалното потиска дори и кръвта, кървавите граници, които живо се разпростират от националното утвърждаване на колониалната империя, на наложената политическа икономия, на смесването на расите. То потиска и инкорпорира туземците, потиска и включва черния човек. Пълното подчиняване на цветните от белите нации, правещо другия невидим.

Декадентската картография е силно деколонизираща, неизбежно разчертана от колониалните цветове, защото всеки един от нас бива утвърждаван от някакъв колониален праг. Специфично за нас е едно силно неконструктивно чувство, сякаш е било нужно да се отложи модерната индустриализация; глупаво е да се мисли модерното само като резултат на линейна индустриализация, на неговата нравственост и институции, след като самата тази индустриализация е изчерпала своите възможности. Какво ли трябва да се построи тогава? От какво да се освободим? Защо плътността на епохалния упадък е тотална? Нали явяващото се днес време извиква други човечества, друга чувствителност?

Как тогава да се утвърдим в идния свят? В свят с една ненапълно оформена напречност, където все пак има нации, държави, индустриализъм, които работят по глобален ненатурален начин? Свят, в който царува колониализмът навсякъде, или свят, в който всичко е белязано от него, функционално, потопящо?

Това е истинският въпрос, въпросът за пълното колонизиране на сетивата, който ще допринесе много за най-сигурното разрешаване на въпроса за недоумението спрямо тях.

Държавата е стратегическа машина, тя абсорбира, прави невидим борецния се субект и го скрива, но противодействащите сили все пак продължават да се бият, разгръщайки стратегиите си - ту воювайки, ту съпротивявайки се. Би ли се изисквало толкова изобретателност и изгънченост, ако задачата на властта беше елементарна и лесна? Ако войната определено беше спечелена? Тази

стратегическа машина е неправилна и винаги непълна: тя се проваля, спира, срива се, започва своя ход отново, става анахронична, абсорбира събитията, спокойствието ѝ се разрушава, когато е пълна с увереност. Тя съставя субекти, които са едва субективирани, те се де-субективират.

Рационалността ѝ е импровизаторска, нестабилна, по случайност нападателна. И въпреки това цикличното напрежение, което функционира телелогически и нейният метод са инкорпоративни като едно капиталистическо, местно събитие, което е винаги специфично. Ако националната независимост упражнява някакво важно въздействие над това, което наричаме държава, то трябва да ѝ се предоставят собствена почва и сили за саморегулиране. Независимостта основава своята територия, тази на стратегическите машини, на нейните коалиции и алианси, на федералната ѝ, вътрешнорегионална и централизираща логика, както и на реалността на централната държава, която представлява пространствените възможности на нейните агонистични полета за разгръщане на силите.

Нашето страдание е тази вечна вътрешност, тя е разрушителна, неуморна. Не е ли тя свойствената вътрешност на всички съвременни модерни корпорификации? Баластът на всички субективирани движения, които смесват кръвта по хиляди начини, за да произведат нашата геология на нацията, на държавата, на тукашната експлозивна област на политиката? Модернизмите с техните различни, синхронни, диахронни рубрики? Тези, които създават у нас чувството за малоценност, усещането за непреодолимо детство, болкоуспокоителното усещане за непълноценност, за това, че сме прамодерни същества?

Демокрацията и войната се придружават една друга, те винаги продължават да се съпровождат и при това не само като продължение на войната в политиката или пък обратно. А и като полюси, които съжителстват и обменят вещества постоянно. Като елемент на политиката театърът на войната е драматургичен и жесток. Демократичните нагласи се движат непрестанно, както и войските на бойните полета. Смъртта не спира, изчезването на хора, клането, селективните убийства, полицейската бруталност, изселването на хора. Насилието с главно Н, този безупречен симптом на колумбийската политика, нейното автентично родословие.

Безспорно е, че войната моделира политиката като наложен модел, при който преводът на олигархичните области е поставен под една замряла демократична форма на правителството. Военното действие е запазено като принцип на ефективна смърт над телата, по един постоянен начин, чрез регламент, който не е напълно разпръснат из правната сила, а се намира строго погледнато във въоръжените действия на регионалните и партийните армии, по-скоро в *ius gentium*, отколкото в правото на суверенитет. Колумбия е формирането на този модел, това е ясно в истините, които е проповядвала

по един доминиращ начин, макар с различни нюанси и акценти, но винаги с дискурса на политиката, в продължение на два века.

Моделът на войната беше наложен като модел на политика във фигурата на западната, европейската и американската либерални демокрации, в диахронен и синхронен люшкащ се цикъл, който през последните десетилетия претовари с интензивност баланса на демократичното регулиране, благоприятстващ завоюването на социалната регулация чрез въоръжена война.

Накратко казано, политическото поле е вече ре-териториализирано. И това е ре-териториализация, която е фиксирана в едно глобално, планетарно пространство. В още по-сложно множество на сили и желания, в една по-трудна комбинация от капиталистически проекции с различна сила и степен. И от едно по-индивидуализирано общество, което бива субективно разглобявано и лишавано от колективистичните „илюзии“, макар и да е дълбоко кооперативно.

Това, което се нарича Латинска Америка, има свои собствени процеси, но няма смисъл да се казва, че те не са свързани с динамиката на еволюцията и обхвата на световния пазар и неговите трансформации.

Опитът на Америка е този латентен, пулсиращ, революционен опит, преди всичко неговата съвременност, тази на колонизирането от Европа, тази на съпротивата на местните народи, тази на областта, която най-накрая е била завладяна. Колонизацията е това общество, което се случва в опита за опустошение и за подчинение на другия, за производство на колонизацията. Война на кръвта, която в крайна сметка се смесва. Нашествието на колонизатора и производството на новата действителност са едно и също нещо. Преди това е имало друг свят, изтрит от картата и при това именно от нашествието, а онова производство на новия американски свят се създава като паралелно явление. Производството на американския свят обаче е и производството на новия европейски свят - плътността на материята. Взаимно произвеждане на Америка и Европа, това е субстанциалното, оттам нататък могат да се обясняват други феномени, все в тази колониална логика, както и индустриалната изостаналост на нашите страни, особено на испаноговорящите, които не са принадлежали на изцяло централен световен пазар.

В още по-малка степен несъществуващото протестантско призвание на тяхната култура би го обяснило задоволително⁵¹. За Перогруло е истина, че католическите страни в самата Европа и още повече културите, които въобще не са християнски и западни, са завладели пиедестала на най-развитата

⁵¹ Отсъствието на преживяване на протестантски житейски и социален опит, със съответния етически дух, е само един от начините да се обясни появата на капитализма.

капиталистическа индустриализация без протестантска религиозна наклонност.

Философията в Латинска Америка може да бъде само философията на тези генеалогични, човешки, исторически плътности. Ето защо ние правим философия от тази проблематика, а други вече са го направили с голям успех. Това е много очевидно в така наречените постколониални теории, една нова теория, части от която са издигнати в цялостни философии. Ние също така намираме почва в нея, защото тя тематизира тази особеност на обществото и политиката, от която се интересуваме. В историческото разгръщане на нашата социална формация, машината, силите, устройствата, случайните действия на сблъсък представят корпорификациите и техните трайни и краткосрочни фигури. Интересува ни да намерим политика там.

1.3.1 Колониализъм, постоксидентализъм и политика

Ако има последователност, синхронизация и социално-исторически детерминанти, неумолимо конституиращи политиката, то ние трябва да ги подчертаем изрично. Латинска Америка е формация, която със сигурност няма да бъде коренно различна от тази, която изглежда като нейния антипод, като нейния Друг, а именно - образуването на политиката на Запад, политическата конституция на модерността. И не толкова като периферни анализи, а като дълбоко обсъждане, в което се изясняват баланса на колониалната война, различието и разграничението. Това е нещо много сериозно за изобретяването на гледната точка, от която се говори.

Съществуват дългогодишни обсъждания в тази насока, чиито последни епизоди са тези, които ни интересуват, тъй като те ни говорят за сегашния свят, за подкопаните граници, за утвърждаването на нови човешки срещи в разгара на глобалното разширяване на капитализма и ценностите, които той донесе на обществото и на индивида.

Тези обсъждания са само предтекст за надигането на гласа, с който говорят тези реалности. Той също така разкрива и себе си срещу характера на политическия дискурс в неговата вътрешна среда. Геосинтаксис на философията.

Работата на Валтер Миньоло изтъква, възприемайки гледната точка на Фернандес Ретамар⁵², че в мисълта за тази Америка, по-късно изградена като Латинска Америка, са били преживяни три периода на колониализъм - и бихме могли да добавим съпротива към колониализма: „... независимостта на Хаити между края на XVIII в. и началото на XIX век; независимостта на

⁵² Mignolo, Walter. Posoccidentalismo: las epistemologías fronterizas y el dilema de los estudios(latinoamericanos) de área. En: *Revista Iberoamericana*, Vol. LXVIII, Núm. 200, Julio-Septiembre 2002, 847-864.

ибороамериканските държави след 1810 г., и независимостта на Куба през 1898 г. ...⁵³.

Тази периодизация е разбираема, доколкото ни дава възможност да изтъкнем нови аргументи за обяснение на модерността. Нашата история става разбираема и ни принуждава да привнесем в дискусиата понятието за оксидентализъм и постоксидентализъм, а също за мястото, изградено в цялата латиноамериканска история. Това ще помогне да свържем променящия се свят и трансформациите на колониалните отношения.

Мислителите в Латинска Америка се интересуват не толкова от колонизацията, а от озападняването, кръстосването и суперпозициите на имперските сили. Следователно, логическият израз, който намира своето естествено място в траекторията на латиноамериканската мисъл, е „пост-оксидентализъм“. По същия начин както и за Европа, Съединените щати и британските бивши колонии, тези термини трябва да съответстват на „постмодернизма“ и „постколониализма“.

Проблемът се крие именно във факта, че това, което Латинска Америка представлява геокултурно, е разрастващият се у нея процес на озападняване в границите на конкретни имперски проекти, които на свой ред са го създали. Какво тогава се счита за собствено или чуждо и се движи в тези граници? Интелектуализмът на интелектуалците в Латинска Америка се е движил в това поле и е бил създаден на този терен, тъй като от него израства една критична рефлексия в зависимост от формирането на националната държава, непосредствено след независимостта на Испания и Португалия. Също така този интелектуализъм е предизвикан от необходимостта от създаването на образователни политики за национална и континентална интеграция, които са в съответствие с тези процеси.

Три вида независимост представляват идеята за формирането на Америка: независимостта на Хаити, тази на ибороамериканските територии и тази на Северна Америка. Възгледът на Фернандес Ретамар, чието значение е признато от Миньоло, силно цени въвеждането на фундаментално разкъсване в историческия разказ, както самият той признава. Проблемът е, че етническият въпрос, съдържащ се у тези ясни различия, които на свой ред са формирали събития поради тяхното историческо измерение и въздействие, ни позволяват да мислим за „Америка“ отвъд признатите видове независимост на държавите от Латинска Америка, включително Бразилия, тъй като се признава нарастващото значение на френския колониализъм и на американската независимост за самото въвеждане на понятието „западно полукълбо“, идващо от понятието „западни американци“.

⁵³ Ibid, p 847-848.

Ако не бъде противопоставен на ориентализма, оксидентализмът значително се различава от него, от силата на постепенния преход от „Западните Индии“ към „Западното полукълбо“. Постколониалните теории съответстват в този смисъл на пост-западните теории, които ще открият своята причина за „оксидентализъм“ в събитията и атлантическите дискурси още от началото на XVI век.

Историята на този субект, означаван с местоимението *Нас*, придобива отличителна териториалност. Това е история на изграждането на Западна/озападняваща вътрешност, като разграничението дава възможност да се установи една неоспоримо последователна област на разглеждане, тъй като проявленията и генеалогииите⁵⁴ могат да се асимилират като отличима и различима съвкупност в сегашния си вид. В своето разгръщане и отстъпление неолибералната машина изглежда решава енигмата на конституционните и формиращите събития в политическата икономика и култура на Латинска Америка и Колумбия. Сегашните капиталистически корпорификации са обременени от тези противоречиви генеалогии. И това изглежда като край, който се ратифицира в своето начало, нещо, което, разбира се, е просто метафора, подчертаване, понеже никаква история не е неизбежна, но упоритото проектиране на събития, извън линейностите или диахронията, влияе върху съвременните и модернизирани убеждения, които са Западни и също така озападняващи.

Пост-западната мисъл, която Миньоло предлага, разкрива една сложна феноменология на събитията, утвърждавана в мисленето за един много богат критически интелект. Така трите момента на разкъсване, които вече бяха споменати, съставляващи тази история, са твърдо характеризирани⁵⁵.

Първите два момента се различават във факта на независимост от „териториалния колониализъм“, докато третият момент се намира в историческото преплитане между упадък на именно този териториален колониализъм в Америка и появата на една новост, наречена „имперски колониализъм“. Това е забележимата разлика, тъй като дериватът от първото освобождаване се разклонява в две различни тенденции, едната имперска, а другата – това, което Хосе Марти нарече „Нашата Америка“. Две революции на независимостта завършват с основаването на разнообразни реалности, макар и исторически свързани с динамиката на колониалното подчинение. Америка е дериват от революцията в Хаити и от американската антиколониална революция, извършена предимно от антииспански бунтове. Постоксидентализмът чете това последно събитие на скъсването като един вид генеалогия, където етническият въпрос се смесва с въпроса за класата, така че в своята същина то представлява една гъста, напречна памет, където

⁵⁴ FOUCAULT, Michel. *Nietzsche, la genealogía, la historia*. Madrid : Pre-textos, 1992, 76 p.

⁵⁵ Отново подкрепени от Фернандес Ретамар.

се основава насилието на колониалния режим, ограничено не само до абстрактна граница на класовия антагонизъм, а до случващото се въпреки него. Модерността на нашата Америка е насочена към криза, която на свой ред е собствената си граница.

Тези така наречени културни въпроси в тяхната решителна точка изглеждат ясни и безпроблемни в колумбийската реакционна мисъл⁵⁶. За модерната вътрешна действителност на страната няма съмнение в модерността, която е преминала през живота на живота и споделената история на нацията. Западът като радикална криза, неговата тежка и тромава декадентност, не се оспорва. Това е непоправимо Единно Цяло, което деформира всички понятия и то е още по-лошо, защото е двойно декадентно и странно, опетнено с американизма и денатуриращата стигма на африканските и индианските варвари. Още по-неоспоримо доказателство за подобна жалка вътрешна природа, съпътстваща съвременната събитийност на Латинска Америка, е реакционната мисъл, представляваща бягство - мистичен абсурд, който е нещо симптоматично, постмодерно, безпочвено, анахронично, като платоническо въздигане на аристократичното завръщане срещу неоспоримото доказателство за олигархичното модерно. Може би, критиката като заместител на тази криза, съответства на модерността като нещо непредвидимо.

Връщайки се към мисълта на Миньоло, същата криза се разкрива в самото сърце на Европа, чийто отговор са онези проекти, които се стремят да я преодолеят: „... постмодернистският проект в и от самата Европа (Арент, Лиотар, Ватимо, Бодрийяр, Саид, Архун, Хаатиби, Лиза Лоуи) и пост-западния проект от Латинска Америка (Ретамар, Дюсел, Куш), постколониалистичния проект в и от Индия (Гхаха и субалтерните изследвания, Баба, Спивак), Силвия Ривера)“⁵⁷.

Следователно оксидентализмът се явява като предсказана категория, очевидно различна от ориентализма и изрично свързана с Латинска Америка. На първо място, защото в края на 15-ти век тя вече е била активна с формирането на „Западните Индии“ като нова представа за панорамата на европейското християнство. И на второ място, защото „оксидентализмът“, за разлика от „ориентализма“, е дискурсивното преживяване на анексирането на различието, а не конструкция на невъзпроизводим друг, от който да се диференцира същественото, в случая „ориентализма“. Тогава е имало правен дискурс на държавата „Западни Индии“. Тя до края си остава такава, до падането на империята, макар че по-късно се манифестира като дискурс на културата на „Новия свят“ и „Америка“.

⁵⁶ Silvia Lavina. La idiosincrasia antimoderna de Nicolás Gómez Dávila, Universidad de Padua. Traducción de Tommaso Menegazz. En; Revista Eikasia <http://revistadefilosofia.com/45-17.pdf>.

⁵⁷ Ibid, p 853.

Америка се е появила със своето специално място, вече в западния дискурс и се формира в рамките на дискурса за втория колониализъм (Франция и Англия) чрез формирането на национални държави и необходимостта да се разграничи „Латинска Америка“ от „Саксонска Америка“. В този случай, без да е била създадена като дискурс за неподлежащо на другост противопоставяне срещу оксидентализма.

Постоксидентализмът, като едно днешно духовно състояние, което много си прилича с това, което Фуко някога наричаше „неизмеримата критикуемост на всички неща“, представлява именно критика на историята на „тази друга страна“ на модерността, както може да се види съвсем ясно в тезата на Валтер Миньоло. Това е необходима категория, която несъмнено е от съществено значение за правилното уреждане на сметки със сложната история на колониалността и подчинението.

Постоксидентализмът може само да бъде - да се живее като инкорпоративна икономика (*Economía incorporativa*). Локалността вече няма значение, тя се измества към верижни мрежи, които ни обвързват, всички те абсорбирани от хуманитарните науки, от постколониалната множествена абсорбция на всички човешки сили, или поне на основните сили на човека.

2. ЧАСТ 2. ПОЛИТИЧЕСКАТА ПРОДУКЦИЯ

2.1 Телесната функция на политическата икономия

Идеята и възплъщението на всекидневната актуална практика, която етически превъзхожда държавната сфера, днес виси с неимоверна тежест над живота на живите. Хегел е успял да разбере в понятието си за гражданското общество сравнителната нова история на формирането на автономна област на живота, позната още от шестнадесети век като политическа икономия, като самостоятелна област със свой живот и природа, различна от тази, която ще се формира по-късно като държава. Илюзията и истината за разделянето на тези два свята, централната модерна парезия⁵⁸ на политиката, се захранва дори и днес от хитри и ефективни политически лукавства, но за щастие те са вече изчерпани и са се разкрили почти до втръсване: икономиката вече е политиката, политическата икономия. Може би това е въпрос именно на феноменология. Защото няма чиста икономика без политика, тъй както няма чиста политика без икономика. Играта на съдържанието е в едната или другата посока, тя зависи от движещите се сетивни функции, които са нейното налично тяло, олигархични или демократични социални интенции.

⁵⁸ Парезия (Paresia) е вид словесна дейност, при която говорещият има специфична връзка с истината чрез откровение, определен вид връзка със себе си или с други хора чрез критика (самокритика или критика към други хора) и конкретна връзка с моралния закон чрез свобода и дълг.

И може би в един момент от тази феноменология ретенцията, която икономиката прилага над политиката клони към заличаване на границата, така че представлява истинска инкорпоративна икономика (*Economía incorporativa*).

Фуко се завръща към реалното устройство на тази съществена връзка като открива много от нейните координати, насочвайки изследването към възможността за деконструкция. Той вече е видял историческата и социалната обстановка в европейските общества, особено във Франция. Обществото, което се произвежда в тази икономика, е обществото, което управлява политиката. Тъй като в същото време човешките сили са усвоени изцяло, всички сетива са всмукани от икономиката на капитала. Същата тази илюзия за дуалността икономия/политика изчезва и политиката може да си възвърне способността да се мисли като истина на реалния свят.

2.1.1 Палиойкос

Ако методът на мистификация на политиката, на която е приписано универсално етично надмощие като синтез на единичните интереси, на партикуларизма в самата икономика, е представата на Хегеловата диалектика. Защо тогава методът за демистифициране на това превъзходство да не може да бъде Генеалогията? Не е ли това основното откритие на Фуко: разглеждането на биополитиката, на икономиката като производство на управляването на живите уредби на политиката?

С политическата икономия навлизаме в една ера, чийто принцип може да бъде следният: едно правителство никога не знае с достатъчна сигурност риска който носи, когато управлява твърде много. Или дори: едно правителство никога не знае много добре как да управлява достатъчно⁵⁹.

Става дума за максимален и минимален принцип в упражняването на политиката. И в това се състои модерния начин на управление, различен от предишния, който базира своя принцип на равнопоставено равновесие, „равновесие чрез юридическа регулация“, което е ръководило мъдростта на владетеля. Самоограничаването чрез принцип на истината (който произхожда от **Истината** на Политическата Икономия) и то не толкова като епистемологична практика, от която би идвала истинската истина на политиката, а като режим на истината, като Истинен режим на именно тази модерна политика⁶⁰.

В различни изследвания и съчинения Фуко *гради* това виждане, тоест започвайки от историческото доказателство, че в класическата епоха не е

⁵⁹ М. Фуко. *Раждането на Биополитиката*, Колеж дьо Франс, 1978-1979 г. Foucault Michel.

Nacimiento de la biopolítica : curso en et Colige de France 1978-1979 - 1 a ed. - Buenos Aires : Fondo de Cultura Económica, 2007, 401 p.

⁶⁰ Ibidem, p 35.

съществувал животът като категория на политиката, не дори и нещо подобно на наука за живота. Така било и с политическата икономия; такава наука нямало, защото в порядъка на тогавашните знания нямало понятие за производство⁶¹. А от друга страна той показва, как в XVIII век са се създали същностните различия и как са се оформили проблемните разграничения на позитивната икономия, които дори в наше време не се третираат с по-добри аналитични инструменти.

Политическата икономия като нова наука се занимава с парите, тя отделя една от друга теорията за стойността и вътрешната стойност, описва последователно „парадокса на стойността“, отнасяйки теорията на общата стойност към ползата, към значението на високите цени за развитието на търговията. Политическата икономия е анализът на механизма на производство, на процеса на нарастващото разделение на труда, на основните закони на пазарната икономика, на цялото това формиране на части и парчета, които съставляват основни теми. Един метаболизъм на усилието, присвояването, обмена, натрупването, забогатяването. На човек с човека, на човешките сили и енергии, на телата, работещи, напрегнати, износени, експлоатирани. Динамичен процес на движение и организиране на органи, „политическа икономия“ на тялото⁶².

При изработването на производствения ред на телата трябва да се намери друго по-релевантно производство, ако става дума за социално сближаване, практикуване на граждански религии, на правен и социален ред, който дава съгласуваност на някои отношения между човек/тяло, които съставляват определено общество. На телесната икономия, телесната политика. Инкорпорацията е този продуктивен и експанзивен възел.

Политическата икономия е на тялото, на телата, и най-сетне на живота. Тя се създава в рамките на откриването на индивида и създаването на модерното тяло, на откриването на населението. Така тази политическа икономия става едно голямо технологично ядро, около което се преобразяват политическите процедури на Запада, индивидуализиращите технологии на властта. Исторически, принципът на инкорпорация е в преход, все още не е постигнат.

2.1.2 Политическата икономика на управлението. Биополитика.

Животът е създаден през осемнадесети век като обект на власт, живот и тяло са съотнесени. Преди това е имало правни субекти, чийто имот е можело да бъде отнет, както и живота им. Днес има тела и население. Властта става

⁶¹ Michel Foucault *Las palabras y las cosas: una arqueología de las ciencias humanas*, México, Siglo XXI, p 164. Мишел Фуко. *Думите и нещата*. София, Издателство Наука и изкуство 1992 г., 351 стр.

⁶² Мишел Фуко. *Надзор и наказание, Раждането на затвора*, София, УИ "Св. Климент Охридски", 1998, 353 стр.

материалистична. Тя престава да бъде по същество законна. Сега тя трябва да се справя с реални неща, каквито са тялото и животът. Животът влиза в областта на властта, капиталова мутация, без съмнение, една от най-важните в историята на човешките общества...⁶³

Политиката е като капилярно упражнение на властта, от порядъка на политическата икономия, на ефективността на нейните ограничения, нейните корпорификации, винаги корпологични политики (също така има и политика на езика и речта у Фуко), органични тела, които говорят органично. Метаболизъм на властовите отношенията. Телата се разгръщат в поле, което е функционално за тях.

Истината на властта е органична част от властта, тя самата е власт. Политическата икономия е истина на властта, тя е и политическото упражнение именно на тази власт, един режим на истината.

Така имаме един режим, който не просто е идеологически или надстроен; той е най-вече условие за формиране и развитие на капитализма.

Според Фуко политическият проблем на интелектуалеца е да знае дали е възможно да се създаде нова политика на истината. Проблемът не е да се „променя съзнанието“ на хората или това, което имат в главите си, а да се променят политическия, икономическия и институционалния режими на производството на истината:

Как да деконструираме практически този режим на истина, който е функционален за господстващите практики, така че да се справим с политическия въпрос, който е самата истина, животът на истината, който не се свежда до обикновена грешка, до илюзия, до отчужденото съзнание или идеологията?⁶⁴

Модерната държава всъщност не се създава юридически, а като ефект на пулсираща инкорпоративност на политическата икономия.

Дискурсът на държавата не е непременно дискурсът на политиката, бидейки и политически дискурс...

Точно както има експанзивност на политиката над икономиката, така съществува и екстензивност на икономиката над политиката, историческа феноменология. Има някои доминиращи моменти при това взаимно усвояване, с припокривания, които трябва да бъдат изследвани, едно от които е „икономиката на властта“. Но точно както е имало производство на тази икономика, така то би било и моментът на инкорпоративност.

Теорията за суверенитета е, ако предпочитате, това, което позволява абсолютната власт да се основава на абсолютния разход на власт, а не властта

⁶³ Michel Foucault. *El nacimiento de la biopolítica*. México : Fondo de Cultura Económica, 2007.

⁶⁴ Ibid., p 55.

да бъде изчислявана чрез минимални разходи и максимална ефективност. Вярвам, твърди Фуко, че този нов вид власт, която следователно вече не може да бъде приписвана по никакъв начин на суверенитета, е едно от големите изобретения на буржоазното общество⁶⁵.

2.1.3 Човешкият капитал

Според Фуко интересът на теорията за човешкия капитал се крие в следното: фактът, че тя представлява два процеса – първия, който бихме могли да наречем напредък на икономическия анализ в досега неизследвана област, а другия, който идва от този напредък – дава възможността за преизчисляване в икономически и само в икономически термини на цялата област, която досега е била разглеждана и фактически считана за неикономическа⁶⁶.

Теорията за човешкия капитал е забележителен елемент в това отношение – като метод за анализ, дори и вид програмиране, в неолибералната концепция за Северна Америка.

Американските неолиберали твърдят следното: докато класическата политическа икономия винаги е казвала, с голяма тържественост, че производството на стоки зависи от три фактора – земя, капитал и труд, то странно е, че трудът е останал неизследван. В известен смисъл това е била празната страница, върху която икономистите не са написали нищо.

Проблемът на неолибералите, основаващ се на критиките от класическата икономия и анализа на труда в нея, основно се състои в това да се опитат да го възстановят в областта на икономическия анализ. Теодор Шулц по време на 1950-те и 1960-те години публикува поредица от статии, чиято програма се съдържа в една книга, публикувана през 1971 г., озаглавена *Инвестиции в човешкия капитал*. Повече или по-малко през същите години Гари Бекер публикува книга със същото заглавие, а Минсер – книга на тема „училище и заплати“, публикувана през 1975 г.⁶⁷.

Класическата икономика забравя за труда и никога не го прокарва през филтъра на икономическия анализ.

Рикардо изцяло съкращава анализа на труда до анализа на количествената променлива на времето – конкретният труд, трансформиран в работна сила, измерен чрез времето, пласиран на пазара и заплатен чрез заплатата, но това всъщност не е конкретният труд; това е труд, който, напротив, се ампутира от цялата си човешка действителност, от всичките си качествени променливи и точно това е всъщност, което Маркс показва – икономическата механика на капитализма, логиката на капитала, който само удържа в труда силата и

⁶⁵ *Idem*, p 44.

⁶⁶ *Ibid*, p 255.

⁶⁷ *Ibid*, pp 255, 256, 257.

времето. Прави го продукт на пазара и само спасява следствието от произведената стойност.

Налице е неолиберална корекция на пропуските на класическата теория в логика, различна от тази на Маркс:

Така се развива друго определение на предмета на икономиката към 30-те години на миналия век: „Икономиката е науката за човешкото поведение, науката за човешкото поведение като връзка между целите и оскъдните средства, които имат своя употреба, и са взаимно изключващи се“. Както можете да видите, това определение за икономика не предлага за нейна задача да анализира свързващ механизъм между нещата или процесите, от рода на капитала, инвестициите, производството, в които трудът се вмъква до известна степен само като съоръжение. Той ѝ възлага като нейна задача да анализира човешкото поведение и вътрешната му рационалност. Анализът трябва да се опита да разкрие какво е изчислението - което от друга страна може да бъде неразумно, сляпо, недостатъчно - чрез което, предвид недостига на ресурси, едно или повече лица са решили да ги разпределят за определена цел, а не за някаква друга.

Следователно икономиката вече не е анализ на процесите, а анализ на дейността по разпределението. И вече не анализ на историческата логика на процесите, а анализ на вътрешната рационалност, стратегическото програмиране на дейността на индивидите⁶⁸.

2.1.4 Homo economicus⁶⁹

Проблемът за homo economicus изглежда интересен, защото в генерализирането на своя категориален апарат съответства на полета, които не са непосредствено и пряко икономически. Най-важен със сигурност е проблемът за определянето на предмета на икономическия анализ на което и да е поведение, което от своя страна означава да се разположи оптимално разпределение на оскъдните ресурси спрямо алтернативни цели, което е най-общото определение на обекта на икономически анализ, както е развит в общи линии от неокласическата школа. Но зад определянето на предмета на икономическия анализ с тези поведения, включващи оптимално разпределение на ресурсите спрямо алтернативни цели, ние откриваме възможност за генерализиране на икономическия обект до включването на всяко поведение, което използва ограничени средства за постигане на целите си. И достигаем до следното: може би целта на икономическия анализ трябва да бъде идентифицирана с всяко целенасочено поведение, което в общи

⁶⁸ Ibid, pp 259, 260, 261.

⁶⁹ На фона на този анализ пише Фуко, виж книгата на фон Мизес, озаглавена *Човешко действие*, и особено през годините 1960-1970, през това десетилетие и особено през 1962 г. ще открием цяла поредица статии публикувана в списание "Политическа икономия": статията на Бекер, 3 от Кирзнер, 4 и т.н.

линии означава стратегически избор на средства, методи и инструменти; накратко, идентифициране на обекта на икономически анализ с всяко рационално поведение. В края на краищата, икономиката не е ли анализът на рационалното поведение? А рационалното поведение, каквото и да е то, не означава ли нещо като икономически анализ?

Scholium 3

Икономика от огромни тела, тела-корпорификации, направени в корпоративни мащаби от икономика като телургични вибрации, от поглъщаща аксиоматика, мощни абсорбационни машини. Навсякъде сеизмични линии на теч!

Определен порядък на човешкия метаболизъм произвежда определен политически ред, например реда на формите на управление, като създадена отворена система от вибрации на интерес/уклон, упражнявани чрез правомощия на критична маса.

Хегеловият мит за държавата изчезва, виждат се реални икономически и политически връзки в нейния порядък на производство. Аксиоматиката на парите като жива земя на политиката.

2.2 ВТОРО ОТКЛОНЕНИЕ

“В индустриалната ера производството на предмети скъсва окончателно със света на стерилната употреба и инсталира света на произведената ефикасност, в чиято функция всички естествени или културни ценности - човешкото тяло и земята - на свой ред се оценяват”⁷⁰.

Така Клосовски, създавайки понятието *жива валута*, ни отгървава от непрестанната си страст към виденията на Сад и неговата крайно погрешна идея, която е да се сливаш с другия като максимална икономия на извратеното; след това той се насочва към Ницше и непрекъснатото богоубийство на идолите, които свеждат човека до собствения му призрак, който по-късно ще бъде издигнат и разровен в онзи търгуем и комерсиализиран Бог, за да стигне до това да ни внуши, че Фурие, утопичният социалист на филистерите, наемква за възможността за такава безплатност, която би показала обратната страна на стоковото производство; че ще доведе до смъртта на търсенето и предлагането като по този начин ще се намали всякаква обмяна до сублимиране на наладата в необходимост, без смъртта на човешката душа, а от друга страна - със смъртта на фалшивата, но

⁷⁰ Pierre Klosowsky. La Moneda Viviente. Buenos Aires : Alción editora, 1998.

невероятно привлекателна аура на стоката; накратко всичко това, което липсва и трябва да бъде заплатено, за да притежаваш или опитваш нещо.

По този начин тялото, най-добрият симулакрум-призрак или стока на това еротично производство, което редуцира парите до нищо в неспособността му да бъде развито отново до разменна стойност, ще заслужава само удоволствието, което може да бъде постигнато чрез удовлетворяване на това чисто телесно търсене в икономиката, която замаяно се обръща все повече и всеки ден към удоволствието на призраците и симулакрумите на живота.

Парите като най-висшата категория на нашата цивилизация биха могли да пропаднат в празнота, като военни машини срещу редуцирането на икономизма сам по себе си, на който непрекъснато сме подлагани; ние поставяме нашите нужди равномерно и вече не като опит, който се изплаща чрез нашата работна сила или наличния капитал, а чрез непрекъснатото упражняване на творчески обмен на безплатни удоволствения от един желяещ субект към друг. Това, което постепенно би поставило в безизходност система, основана на свеждането до симулакрум на удоволствието и призраците на необходимостта най-простите неща на всеки наш ден на тази планета, в замяна на една винаги въображаема единица като нереална, пред телесното желание. Военната машина, която да прекъсне времето, да наложи да се плаща данък дишане, тъй като въздухът, въпреки че е много ценен за нас, все още не се купува и оттам ужасът, който се извисява като постоянна сянка под формата на издигащи се стратегии, публичното да става частно и така да се премахва интимното удоволствие чрез осигуряване на свободи в името на това, което уж се смята за добро за общия интерес. Вероятно тези „живи пари“ са залогът да изоставим парите и потреблението като неотменими единици за удовлетворение, а е възможно залогът за други потворчески средства за търсене на удоволствие да бъде без призраците на наслада или нужда от този мрачен живот. Едно предложение, което препяства фалшивата еротика на икономиката на стоките.

Оттам идва и спешността на комунизма на насладата, който да отрича личната собственост върху богатата като положи в общност живите предмети на сладострастието (phalanstère), изпълнявайки най-висшия садистки принцип: погледни ме като жертва на страстите си, тъй както ти си жертва на моите.

Трябва да се отбележи като елемент на модерността, че в йерархията на потребностите еротичната наслада бива обърквана със „сексуалната необходимост“, което всъщност означава неотменната необходимост на домашен приют (на дома) като основа на първичните нужди, на битовите, т.е. създаването на потомство, нещо, което отвращава самия Сад.

Еротиката се редуцира до порок и отнема характера си на „търсене“ - сега сексуалната нужда не се превръща в търсене, а предлагането става вярата,

източникът на всеобщо благоденствие. В такава страстна икономика стои само под въпрос „отказа за инвестиране“, защото той е източник на обществено нещастие.

Утопичният проект на Фурие, така охулен от Маркс, който преразпределя класите в зависимост от страстните сходства (или правото на привличане) също променя естеството на труда.

Phalanstère на Фурие преобразува труда, защото го лишава от първоначалния му характер, изисквайки производството да се адаптира към страстното желание, а не към индустриално преекспонираната нужда: трудът се извършва като еуфорично въображение, като спонтанен и творчески акт.

Трудът, извършен като състезателна дейност, организиран като ритуална игра, която да гарантира баланс и умения за всеки един, тъй като е като огромен спектакъл на пълната гама в разнообразието на страстния живот, който съчетава полиандрия с полигамия.

Системата на чувствата, самата възприемчивост, имат своето проявление в „еротичното въображение“. Субективността и предметите отдавна са престанали да бъдат изключителната юрисдикция на разума. Или по-добре, изключителната юрисдикция на свиването на сетивата до разумния принцип. Без да отричаме освободителния аспект на самия разум, на който няма как да не обърнем внимание.

Връзката е различна, разумът става страстен, страстта - рационална. Несъмнено Хегеловото чудо идва наяве. Пред очите ни се разкриват рационално страстни събития.

Предметът на необходимата употреба днес се е превърнал в симулакрум. Стойността на употребата е стойността на произхода в обичайния смисъл:

Техническият свят на човешката потребност се превръща в универсума на робство на сетивата, цялостност на реалния сетивен свят на хората.

При Клосовски вредното действие на средствата за индустриално производство върху сетивата има значителна морална сила под формата на деморализиращо влияние.

Тази мощ произлиза от факта, че самият акт на производство на вещи поставя под съмнение собствената си цел: „... по какво се различава ползата на полезните вещи от използването на предмети, продукт на изкуството,“ „безполезни“ за всякакво съществуване? Никой нямаше да мисли да обърка съд със симулакрум, освен ако като симулакрумът на даден обект би станал необходим.

В такава епоха, казва Клосовски, фабрикуването на предмети скъсва окончателно със света на стерилното потребление и се инсталира в света на ефикасната фабричност чрез всяко естествено или културно благо; човешкото тяло, както и земята на свой ред следователно също стават преживяеми.

Производството на предмети обаче познава и някакъв вид прекъсваща стерилност; още повече, че ускореният темп на производство трябва постоянно да предотвратява неефективността на създаването на своите продукти; и срещу това има само един ресурс: разточителството.

Като условие преди ефективността, експериментирането означава грешка на разточителството. Да се експериментира с това, което може да се фабрикува с оглед на една печеливша операция, се равнява на това да се отмени риска от стерилност на продукта на цената на разточителството на материални и човешки ресурси, на фабричната цена.

Разточителният опит е предпоставка за ефективността и опитът изразява универсално поведение, прието по отношение на ефективното производство на симулакрум.“⁷¹

Човешкото тяло, както и земята, са навлезли в състояние на сладострастна емоция. На управлението на такава емоция, на насието и агресията срещу нея. Става дума за инкорпоративната икономика (*Economía incorporativa*) на сладострастната емоция.

Благодарение на придобитото си органично и морално единство, индивидът в своята собствена среда само формулира своя импулсивен живот чрез сбора от своите материални и морални нужди; на него не му е присъщо да утвърждава себе си чрез движенията на своя емоционален живот, но доколкото притежава единство чрез способността си да притежава външни за него блага и да ги задържа, или да ги произвежда, за да задоволява потребността на други, да ги получава винаги и когато се касае за предмети, а не за други живи единици, освен ако това не се случи при условия, при които би било „легитимно“ да има живи същества като прости предмети.

Ползата е главно метаблична полза за тялото на човека, за тялото на природата. Както и Политиката е антропоморфично явление на икономиката и обмените.

⁷¹ Ibid., p 11.

„... актът на фабрикуване се отнася както до начина, по който хората се държат пред всичко производимо, така и до собственото тяло, а и тялото на другия като инструментализируем обект...“⁷²

Клосовски твърди, че Сад се появява в областта на емоцията в полза на интуицията, което ще бъде началото на нашата модерна икономика в индустриалната ера: началото на производството на всяка цена, което изисква някаква потребност; производството на разрушими продукти, потребителят да свикне да губи самото понятие за траен обект.⁷³

В света на индустриалното производство вече не е привлекателно това, което изглежда безплатно по естеството си, а привлекателна е цената на това, което изглежда естествено безплатно; сладострастната емоция (несъобщена или несъобщаема) е преди всичко безразлична и безценна в смисъл, че никой не може да я изпита. Но тя е по-малко безразлична и придобива стойност, тъй като всеки един винаги е способен да я живее, въпреки че не може да си осигури средствата да я изживява веднага; ако в крайна сметка тя е уникална по рода си - и само ограничен брой лица могат да я придобиват като уникална - тогава или не е абсолютно оценима, или желанието да бъде изпитана ѝ гарантира висока цена. Това е меркантилизиращият проект на сладострастната емоция. Въпреки това, да се вярва, че тази операция ще бъде един мръсен жест на печалбарския дух означава просто да се отрича природата на сладострастната емоция.⁷⁴

Като паралелен пазар на тези инертни пари, *живите пари*, напротив, биха могли да заменят златния стандарт, имплантиран в нравите, институционализиран в икономическите закони. Новите нрави ще променят дълбоко обмените и тяхното значение. Няма да бъде обменът на екзотични стоки това, което ще може да промени положението, както например творенията на изкуството. Но живият предмет, източникът на сладострастни емоции, или ще бъде като пари, прекратяващи неутрализиращите парични функции, или ще създаде разменна стойност от изпитаната емоция.⁷⁵

4. Библиография към дисертационния труд

AGUSTÍN DE HIPONA, La ciudad de Dios, en *Obras completas de San Agustín*, vol. 1 6- 1 7, 4 1 volúmenes, Madrid, BAC, 2007.

⁷² Ibid., p 25.

⁷³ Ibid., ppm 29, 30.

⁷⁴ Ibid., pp 44, 45.

⁷⁵ Ibid., p 56.

ARISTÓTELES DE ESTAGIRA, *Politeia (La política)*. Prólogo, versión directa del original griego y notas por MANUEL BRICEÑO JÁUREGUI, S. J., estudio preliminar e introducciones por IGNACIO RESTREPO ABONDANO. Bogotá: Instituto Caro y Cuervo, 1989. 685 p.

AGAMBEN, Giorgio, *Desnudez - 1* • ed. Buenos Aires : Adriana Hidalgo editora, 2011.

АРОН Реймон, *Южна шума Dixhuit na Societe Industrielle* , p.101, Gallimard

BROWN, Wendy: *El pueblo sin atributos: la secreta revolución del neoliberalismo*, Barcelona, Malpaso, 2016, 313 pp.

BETHKE ELSHTAIN, Jean, ed. *But Was It Just. Reflections on the Morality of the Persian Gulf War* (New York: Doubleday, 1992)

BOBBIO, Norberto. *El futuro de la democracia*. México : *Fondo de cultura económica*, 1986.

---Unna guerra giusta? Sul conflitto del Golfo (Vence: M arsilio, 1991);

BOBBIO, Norberto, MATTEUCCI, Nicola. PASQUINO, Gianfranco. *Diccionario de Política*. SIGLO VEINTIUNO EDITORES. México, 1993

BREAUGH, Martin. *Uma democracia da minoria? Pistas para uma enquete sobre a oligarquia hoje*. *Polietica*. São Paulo, v. 2, n. 1, pp. 199-224, 2014.

BUTLER, Judith. "Bodies and Power Revisited". En Dianna Taylor y Karen Vintges (editoras). *Feminism and the Final Foucault*. University of Illinois Press, Urbana y Chicago, 2004, 183-194. Tr. <http://www.nochedelmundo.wordpress.com>

WALZER, M, *Guerras justas e injustas*, Paidós, Barcelona, 2001

WINTERS, Jeffrey A.. *Oligarchy*, Cambridge University Press, 2011, pp 323.

VIRILIO, Paul. *Ciudad Pánico. El afuera comienza aquí*. Libros del Zorzal, Buenos Aires, 2006, 140 páginas

VIRNO, Paolo. *Quando il verbo si fa carne. Linguaggio e natura umana*. Con licencia de Bollati Boringhieri editore, Turín, mayo 2003. Edición española: *Cuando el verbo se hace carne. Lenguaje y naturaleza humana*, Madrid: Traficante de sueños, 2005.

Gilbert Simondon and the Aristotelian sunolon. <https://aphelis.net/simondon-sunolon/>

GUARIGLIA, Osvaldo. *La anomia y la teoría política de la oligarquía*, Centro de Investigaciones Filosóficas - Conicet. *Revista Latinoamericana de Filosofía Política*, Buenos Aires, Vol. III N° 1 (2014) – pp. 1-17. En: <http://rlfp.org.ar/wp-content/uploads/2014/08/La-anomia-y-la-teor%C3%ADa-pol%C3%ADtica-de-la-oligarqu%C3%ADa-Guariglia.pdf>

GUATTARI, Félix y ROLNIK, Suely. *Micropolítica. Cartografías do deseo*. Editora Vozes Ltda., Petropolis, 2005.

---Las tres ecologías. Valencia : Pretextos, 1996.

ДЕЛЬОЗ И ГАТАРИ. *Хиляда плоскости (Капитализъм и шизофрения том 2)*, Антоанета Колева translator, София, 734 pages Published 2009 by Критика и Хуманизъм. Капитализъм и шизофрения.

Democracia En El Mundo Griego Antiguo. En: Fabián Acosta. *Democracia, Procedimiento y Multitud La Imaginación de las Necesidades*. Bogotá, La Salle, 1997.

DE STE CROIX G. E. M. *La Lucha de Clases en El Mundo Griego Antiguo*, Barcelona : Crítica, 811 pp.

DE VITORIA, Francisco, *Reelecciones del estado, de los indios y del derecho de la guerra*, México, Porrúa, 1996.

DUSSEL, E. (1993). *Europa, modernidad y eurocentrismo*. *Revista de Cultura Teológica*, 4, 69-81. Dussel, E. y Valle-Orellana, D. (2018). *Crítica desde América Latina: filosofía, política y modernidad*. Pléyade (Santiago), 21, 163-181.

CAIRE, Emmanuèle. *Penser l'oligarchie à Athènes aux Ve et IVe siècles Aspects d'une idéologie, Livre broché Études anciennes*, 2016, 402 pages.

CANEDA LOWRY, Santiago. *El capitalismo metido en el cuerpo*.

<https://liverdades.com/capitalismo-metido-cuerpo-pierre-klossowski-la-moneda-viva/>

Klosowsky, Pierre . La Moneda Viviente. Buenos Aires : Alción editora, 1998.

CRUZ REVUELTAS, Juan Cristóbal (ed.), *La filosofía en América Latina como problema y un epílogo desde la otra orilla*, México, Publicaciones Cruz O., 2003, 229 pp.

LAVINA, Silvia. La idiosincrasia antimoderna de Nicolás Gómez Dávila, Universidad de Padua. Traducción de Tommaso Menegazz. En; *Revista Eikasia*, Oviedo, jul 2012, p 263.

LEVI, Jean. Elogio de la anarquía, por dos excéntricos chinos del siglo iii, Polémicas del siglo tercero seleccionadas y presentadas por Jean Levi. Traducidas del chino antiguo y anotadas por Albert Galvany; Pepitas de calabaza, Logroño, 2009

LEVINAS, Emmanuel. *Totalidad e Infinito*, Ensayo sobre la exterioridad. Sexta edición, Salamanca Ediciones Sígueme 2002, p 9.

---- Дон кихот: измамността и гладът. Превод от френски: Мария Димитрова. <http://www.litclub.bg/library/fil/levinas/dk.html>

LE BRETON, David. Antropología del cuerpo y modernidad , 1ª edición, 1ª reimp. Buenos Aires : Nueva Visión, 2002, p 7.

МАРКС, Карл. *Тезиси за Фойербак*. 1ва, т. <http://archive.septemvri23.com/Foierbax.htm>

---- *Капиталът. Критика на политическата икономия*. Том Първи. София, Изд. На БКП,

MERLO-PONTY, Maurice. *El mundo de la percepción*. Buenos Aires, Fondo de Cultura Económica, 2006.

---- El ojo y el espíritu, Buenos Aires : Paidós, 1986

MIGNOLO, Walter. Postoccidentalismo: el argumento desde América latina. en Cuadernos Americanos, Nro 64 (XII), UNAM, México, 1998.

---- Posoccidentalismo: las epistemologías fronterizas y el dilema de los estudios(latinoamericanos) de área. En: Revista Iberoamericana, Vol. LXVIII, Núm. 200, Julio-Septiembre 2002, 847-864

NAJMANOVICH, Denise. El cuerpo del conocimiento, el conocimiento del cuerpo. "Cuadernos de Campo", N° 7, Buenos Aires, Mayo 2009. P 1. En: <https://www.dropbox.com/s/g7d71ez1oqq6dro/El%20conocimiento%20del%20Cuepro%20%20y%20el%20Cuerpo%20de%20conocimiento%20en%20CC7.pdf?dl=0>

PÉREZ RIOBELLO, Asier. *Merleau-Ponty: percepción, corporalidad y mundo*, Universidad de Oviedo. En: <http://revistadefilosofia.com/20-06.pdf>

RAMSEY Clark, *The Fire This Time: U. S. War Crimes in the Gulf* (New York: Thunder's Mouth Press, 1992);

RIED, Thomas. *Ensayos sobre los poderes activos de la mente humana*. Editorial Tecnos. 2014

RODRÍGUEZ, Fabiana. Nuevos tipos de guerra: lecciones a considerar, guerra justa, asimétrica, preventiva y de baja intensidad. Si Somos Americanos, *Revista de Estudios Transfronterizos*, vol. VIII, núm. 2, 2006, pp. 135-157 Universidad Arturo Prat Santiago, Chile

SERNA, E. (1). La filosofía en la historia de América Latina. *Cuestiones De Filosofía*, (15). <https://doi.org/10.19053/01235095.2109>

SANTO TOMÁS de Aquino. *Suma Teológica*, trad. de Francisco Barbado Viejo, Madrid, Universidad de Salamanca, MCMLIX, t. VII, Biblioteca de Autores Cristianos

SLOTERDIJK, Peter. *Temblores de aire: en las fuentes del terror*, Valencia Pretextos, 2003.

SHILS, Edward. *Political Development in the New States*, Mouton, 1968, 91 p.

SIMONTON, Matthew. *Classical Greek Oligarchy: A Political History*, Princeton University Press, 2017, 376 pages.

---- Stability and Violence in Classical Greek Democracies and Oligarchies. *Classical Antiquity*, Vol. 36 No. 1, April 2017; (pp. 52-103)

- SIMONDON, Gilbert. *Curso sobre la percepción*. - la ed. - Buenos Aires : Cactus, 2012. 352 p.
- *La individuación. A la luz de las nociones de forma y de información*: Cactus - La Cebra, Buenos Aires, 2009
- TABACHNICK, David and KOIVUKOSKI, Toivo (eds.), *On Oligarchy: Ancient Lessons for Global Politics*, University of Toronto Press, 2011, 240pp
- FERNÁNDEZ DE LA MORA, Gonzalo «La oligarquía como forma trascendental de gobierno», en *Anales de la Real Academia de Ciencias Morales y Políticas*, nº 53, Madrid 1976. P 8.
- FIELBAUM, Alejandro. "La filosofía ante la crisis. Alejandro Korn y la reforma universitaria de las humanidades". *Estudios de Filosofía* n.º 56 (2017), Universidad de Antioquia: 26-48.
- ФУКО, М. 1998. *Надзор и наказание*. Раждането на затвора. София: УИ „Св. Кл. Охридски“.
- 2003. *Трябва да защитаваме обществото*. Цикъл лекции в Колеж дьо Франс, 1975-1976. София: ЛИК.
- Тялото, утопичното място. http://riff-raff.unizar.es/files/foucault_6.pdf
- FOUCAULT, Michel. *Nietzsche, la genealogía, la historia*. Madrid : Pre-textos, 1992, 76 p.
- *El nacimiento de la biopolítica*. México : Fondo de Cultura Económica, 2007.
- "La prose d'Actéon", *La Nouvelle Revue Française*, nº 135, marzo de 1964, págs. 444-459. Traducción Miguel Morey.
- HABERMAS, Jurgen, *The Past as Future*, trad. Max Pensky (Lincoln: University of Nebraska Press, 1994)

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА:

- ANZALDÚA, GLORIA. *Borderlands/La Frontera*. The New Mestiza. San Francisco, Aunt Lute Books, 1999.
- ARISTÓTELES. *Acerca del alma*, introducción, traducción y notas de Tomás Calvo Martínez, Madrid: Biblioteca Básica Gredos, 1978.
- ASIER PÉREZ RIOBELLO. *Merleau-Ponty: percepción, corporalidad y mundo*. Universidad de Oviedo. Eikasía. *Revista de Filosofía*, año IV, 20 (sept. 2008). <http://www.revistadefilosofia.org>
- BARRY ANDREW, OSBORNE THOMAS, ROSE NIKOLAS. (Edited) *Foucault and political reason Liberalism, neo-liberalism and rationalities of government*. The University of Chicago Press, 1996, 298 p.
- BOBBIO NORBERTO. *Las teorías de las formas de gobierno en la historia del pensamiento político*. México :FCE, 2001. 193 p
- BUTLER JUDITH. *Marcos de guerra: Las vidas lloradas*. Madrid, Paidós, 2010.
- BOURDIEU PIERRE, WACQUANT LOÏC. *Una invitación a la sociología reflexiva*. Buenos Aires: Siglo XXI Editores Argentina, 2005. 320 p.
- *Les structures sociales de l'économie*. Paris, Éditions du Seuil, mayo de 2000.
- CHATELET, FRANÇOIS. *Una historia de la razón*, Madrid : Traficantes de sueños, 2009. 192 p.
- CATELLI, Laura *Términos claves de la teoría poscolonial latinoamericana : despliegues, matices, definiciones* / Laura Catelli y María Elena Lucero. - 1a ed. - Rosario : UNR Editora. Editorial de la Universidad Nacional de Rosario, 2012.
- COMPTE SPONVILLE ANDRÉ. *¿Qué es el tiempo?: Reflexiones sobre el presente, el pasado y el futuro*. Santiago de Chile: Editorial Andrés Bello. 2001, 164 p.
- *Sobre el cuerpo: Apuntes para una filosofía de la fragilidad*. Madrid: Paidós, 2010, 298 p.
- CORBIN ALAIN. *El perfume del miasma: El olfato y lo imaginario social Siglos XVIII y XIX*. México: Fondo de Culrora Económica, 1987. 252 p.
- CORONIL FERNANDO. *El estado de América Latina y sus Estados Siete piezas para un rompecabezas por armar en tiempos de izquierda*. En: Este artículo es copia fiel del publicado en la revista NUEVA SOCIEDAD No 210, julio-agosto de 2007, pp 203-2015.

- DUSSEL, Enrique. 16 tesis de economía política: interpretación filosófica. México : Siglo XXI, 2014, 424 p.
- “Chrétientés latino-américaines”. *Esprit* 7-8 (1965), 2-20. [[Links](#)]
- _____. 1492. *El encubrimiento del Otro. Hacia el origen del “mito de la modernidad”*. La Paz: Plural Editores / Universidad Mayor de San Andrés, 1994. [[Links](#)]
- _____. *La ética de la liberación ante el desafío de Apel, Taylor y Vattimo. Con respuesta inédita de K.O. Apel*. Ciudad de México: Universidad Nacional Autónoma de México, 1998. [[Links](#)]
- _____. *Ética de la liberación en la edad de la globalización y de la exclusión*. Madrid: Editorial Trotta, 1998. [[Links](#)]
- _____. *Hacia una filosofía política crítica*. Bilbao: Desclée de Brouwer, 2001. [[Links](#)]
- _____. *16 tesis de economía política: interpretación filosófica*. Ciudad de México.: Siglo Veintiuno editores, 2014. [[Links](#)]
- Dussel, Enrique, Karl Otto Apel y Raúl Fornet Betancourt. *Fundamentación de la ética y filosofía de la liberación*. Ciudad de México: Siglo Veintiuno editores, 1992. [[Links](#)]
- ECHEVERRÍA, BOLÍVAR, “las Ilusiones de la Modernidad”, Editorial Tramasocial, México, 1995.
- ESCOBAR ARTURO. *El final del salvaje: Naturaleza, cultura y política en la antropología contemporánea*. Santafé de Bogotá : CEREC, 1999. 418 p.
- *Autonomía y diseño : La realización de lo comunal*, Popayán Universidad del Cauca. Sello Editorial, 2016. 281 p
- FALS BORDA, ORLANDO. *Una sociología sentipensante para América Latina / Orlando Fals Borda ; antología y presentación, Víctor Manuel Moncayo. — México, D. F. : Siglo XXI Editores ; Buenos Aires : CLACSO, 2015. 492 p.*
- Фуко, М. 2000. Аномалните. Цикъл лекции в Колеж дьо Франс, 1974-1975. София: ЛИК
- HERBERG-ROTHER ANDREAS. *Clausewitz's Puzzle, The Political Theory of War*. Oxford University Press, 2007, 194 p.
- HARAWAY, D. J. (1984): *Ciencia, cyborgs y mujeres. La reinención de la naturaleza*, Madrid, Cátedra.
- LORDON FREDERIC. *Loas afectos de la política*. Zaragoza : Prensa de la universidad de Zaragoza, 2017, 209 p.
- MARTÍNEZ VOLKMAR, JUAN JOSÉ. *Hegemonía y rebelión: análisis de la relación entre el derecho y la guerra en la sentencia c-456 de 1997*. Medellín: Universidad de Antioquia, Facultad de Derecho y Ciencias Políticas, 2015. 107 p.
- MOULIER BOUTANG, YANN. *La abeja y el economista (Traficantes de Sueños, 2012)*
- et, alt. *Capitalismo cognitivo, propiedad intelectual y creación colectiva*, Madrid: Traficantes de sueños, 2004. 155 p.
- PRECIADO BEATRIZ. *Pornotopía Arquitectura y sexualidad en «Playboy» durante la guerra fría*. Barcelona : Anagrama, 2010. 220 p.
- SHKLAR JUDITH. *Los rostros de la injusticia*. Barcelona : Herder, 2013. 200 p.
- WILLIAMS ERIC. *Capitalismo y esclavitud*. Madrid : Traficantes de sueños, 2011. 314 p.
- ZAVALETA MERCADO, RENÉ. *La autodeterminación de las masas / René Zavaleta; antología y presentación, Luis Tapia. — México, D. F. : Siglo XXI Editores ; Buenos Aires : CLACSO, 2015. 392 p.*

5. Публикации по темата на дисертационния труд

- ACOSTA, Fabián. *Economía Incorporativa y políticas de la emancipación*. En: *Eikasia, Revista de filosofía*. N°. 87 (Monográfico) Oviedo España, 2019 (Ejemplar dedicado a: Emancipación), págs. 241-255. En: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=6909829>

ACOSTA, Fabián. Inconstrucción social de la moratoria: cartografías juveniles metropolitanas. En Martha Lucía Gutierrez, Javier Tatis editores. Jóvenes, Territorios y Territorialidades. U. Javeriana, 2016. p 91-107

ACOSTA, F & GALINDO, L (2011). "Inconstrucción política de la moratoria social: los jóvenes en la crisis global del capitalismo", in: ACOSTA, F; CUBIDES, J & GALINDO, L (2011). Sentidos y prácticas políticas en el mundo juvenil universitario. Universidad Nacional de Colombia, 2011. p. 298

ACOSTA, Fabián et al. Jóvenes, juventudes, Participación y políticas: asociados, organizados y en movimiento. Bogotá: SDIS-OBJUN, 2015. 291 p. (Introducción. P 9-27; Políticas y política de jóvenes y juventud. P 47-72; Democracia y participación juveniles en el mundo de las oligarquías. P 93-115.)

ACOSTA Sánchez Fabián y Ramírez Liliana. Fuerzas productivas de la sexualidad: poder y potencia en la formación del cuerpo joven, p 93 -103 En: Revista Aquelarre, No 18, Ibagué Universidad del Tolima, 2010.